

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 692

Een gevaarlijk Mededinger.

20 CENT

Voor hij het bewustzijn verloor, had hij den vorsten man herkend, ondanks diens vermomming.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN. BOEK EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Een gevaarlijk Mededinger

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Een bezwaarlijke reparatie.

— Is het mogelijk, Henderson, deze korte as aan boord te herstellen?

— Niet zonder steenkolen, mylord!

— Het zal dus niet gaan met onze elektrische installatie?

— Die is stellig niet krachtig genoeg!

— Hebben wij geen hulpstukken meer?

— Niets, dat passend is te maken, mylord, tenzij wij er een paar weken aan mogen besteden!

— Neen! Dat mag niet! Wij moeten zoo spoedig mogelijk hier weg, van deze gevaarlijke plaats, en ik zou reeds vertrokken zijn, indien ik het slechts had durven wagen, de Bruinvisch hier achter te laten. Als er dus steenkolen noodig zijn, James, dan moeten zij bezorgd worden! Hoeveel heb je nodig?

— Slechts een paar handen vol, mylord! Niet meer dan noodig is, om de kleine smidse te voor-

zien! Het is het werk van een halven dag, als ik eenmaal de steenkolen heb! Wij zouden het dan misschien ook op den wal kunnen doen, wat nog wel zoo veilig en gemakkelijk zou zijn!

— Het is alles mijn schuld! liet een andere stem zich hooren. Ik heb te veel getreuzeld! Het is mijn schuld, dat de Bruinvisch zoo beschadigd is.

— Klaag jezelf niet aan, Brand! Je weet heel goed dat je gedaan hebt wat in je vermogen was! Aan jou heb ik het te danken, dat jij en Henderson nog leeft, en dat ik mijn brave Bruinvisch heb mogen behouden.

Dit korte gesprek werd tusschen drie mannen gehouden in het inwendige van een zonderling vaartuig, een kleine duikboot, waarin de grootste van de drie mannen, James Henderson, maar juist even recht op kon staan. En dat ging nog maar alleen in het midden van de boot!

Hier bevond zich de keurig ingerichte machinekamer, maar een oog van een deskundige zou onmiddellijk hebben ontdekt, dat hier niet alles was zooals het behoorde, dat enkele gewichtige onderdeelen een weinig ontwricht of verbogen waren, en dat weder andere opzettelijk waren gedemonteerd, waarschijnlijk om naar een of ander gebrek te zoeken.

Op een smalle tafel, met een opstaanden rand, niet ver van de stuurinrichting lagen een paar blinkende, stalen hulpassen, wormwielen, kamraderen en andere machine-onderdeelen, zooals men die vaak vindt aan door electriciteit gedreven machines.

Henderson was in zijn hemdsmouwen, in een van zijn geweldige vuisten hield hij een poetslap vast, die op het oogenblik echter van weinig dienst scheen te zijn, en met den anderen omklemde hij een geweldigen Engelschen sleutel, dien hij blijkbaar pas zooeven gebruikt had. Er was een kleine laschinrichting aan boord, maar die was niet geschikt voor het werk, hetwelk de reus nu moest verrichten, en de electricische stroom was op dat oogenblik lang niet krachtig genoeg om het te doen werken. Daartoe zou het toestel aangesloten moeten zijn op een gewone lichtleiding, met behulp van een transformator, en zooveel stroom durfde Raffles niet ontleenen aan zijn eigen installatie aan boord, die in de laatste dagen toch reeds zwaar beproefd was.

Want het was John Raffles, de langgezochte vijand der Londensche politie, die zooeven het gesprek gevoerd had met zijn vriend Charles Brand en met den trouwen chauffeur James Henderson.

En de duikboot, Raffles' laatste vinding, lag op dat tijdstip op den bodem van de Anse de la Mandrée, een kleine baai ten Oosten van Kaap Lévi, en geheel in het Noorden van het geweldig grootte schiereiland, of liever den reusachtigen kaap, die het noordelijkste gedeelte vormt van Normandië.

Misschien heeft deze baai haren eigenaardigen naam te danken aan het feit, dat zij wel een weinig den vorm heeft van een geweldig groot hengsel in het Fransch „anse” genoemd, in het midden waarvan de rivier de Gloire uitstroomt.

De boot kon nog rijzen en zij kon nog dalen, zij kon zich heel voorzichtig een weinig voorwaarts bewegen, maar zij was zwaar gewond, en het zou volkomen onmogelijk zijn, er een tocht van eenige honderden kilometers mede te volbrengen.

En dat zou toch noodig zijn, al wilde Raffles niets anders doen dan het kanaal over steken

en den dichtstbijzijnden haven Ventnor te bereiken.

Raffles had de stalen hulpas in zijn handen genomen, die in het midden doorgebroken was en waarvan geen tweede exemplaar in den geheelen voorraad wisselstukken werd aangetroffen, en dat kleine stukje staal was toch volstrekt onmisbaar voor de goede werking van het geheel, al was het niet veel grooter dan een wat dik uitgevallen potlood.

En het was nog een geluk, dat men dit ongeval spoedig bemerkte had, nog voor de boot zich midden in het Kanaal bevond, want daar zouden de mannen willoos zijn overgeleverd aan de grillen van wind en getij.

Raffles legde de as met een resoluut gebaar weer neer, raadpleegde zijn horloge, en zeide toen kortaf:

— Wij zullen stijgen, vrienden!

— Wat wil je doen? vroeg Brand ongerust.

— Ik wil aan land gaan! Ik zal mij naar Fermanville begeven en daar zal ik wel een auto of een wagentje vinden, dat mij naar Cherbourg kan brengen.

— Om wat steenkolen? riep Brand zeer verwonderd uit.

— Ik heb liever een heele as, Brand! Men kan die natuurlijk in een stad als Cherbourg voor mij draaien terwijl ik er op wacht. Het is een courante maat, en het gaat vlugger dan het zelf lasschen. Bovendien is de breuk zeer glad, en ik vrees dat zelfs onze duivelskunstenaar Henderson tegen het lasschen opziet!

De reus krabde zich even in zijn kroesig haar, en zeide met een bedenkelijk gezicht:

— De waarheid is, mylord, dat het een dek-selschen toer zou zijn! Dat ding is doorgeknapt, alsof het met een fijn metaalzaagje op de machine was doorgesneden. En zulke breuken te lasschen is drommels moeilijk. Vooral wanneer de as zuiver gericht moet zijn en geen tiende van een millimeter mag afwijken.

— Je ziet het, Brand! Het beste is dat ik mij even naar Cherbourg begeef! Het is een vrij grootte stad, en nauwelijks vijftien kilometers van Fermanville verwijderd, er zal wel een autobusdienst zijn, en zoo niet, dan zal ik een wagentje huren. Het is pas tien uur, en ik kan zeer gemakkelijk nog voor het vallen van de duisternis terug zijn, daarvan ben ik zeker.

Brand was op hem toegetreden, had hem de hand op den schouder gelegd, en zeide nu:

— Wees voorzichtig, Edward! Wees vooral voorzichtig na hetgeen er hier gisteren gebeurd is, op nog geen uur varens hier vandaan! Je kunt ervan verzekerd zijn, dat de geheele streek

nog in rep in roer is, en dat men naar je zal zoeken!

— Ik beloof je dat ik mij zooveel mogelijk in acht zal nemen! zoo stelde Raffles hem gerust. Je ziet trouwens dat ik mijn uiterlijk veranderd heb. Ik zal niet zoo spoedig worden herkend! Maar nu mogen wij ook niet treuzelen! De machine voor het wegpompen werkt toch immers, Henderson?

— Heel goed, mylord! En het was een prachtig denkbeeld van U om de pompen niet afhankelijk te maken van de hoofdmachine! Nu kunnen wij tenminste nog naar de oppervlakte gaan, wanneer wij willen!

Hij verzette een kleinen hefboom, er begon iets te gonzen, met een geluid als een reusachtige bromvlieg, men hoorde de pompzuigers driftig op en neer gaan, en nog geen minuut later was aan een zeer lichte schommeling van den vloer te merken, dat de duikboot den bodem verlaten had, en door zijn eigen soortelijk gewicht langzaam opsteeg, zooals een ballon het doet, zoodra het gas voldoende stijfkracht aan het toestel heeft gegeven.

Raffles was voor een van de sterke lenzen gaan staan, aangebracht in den opstaanden rand van den ronden deksel, en niet zoodra kon hij over de golven zien, en trof het daglicht zijn oog, of hij hief de hand op, het leegpompen hield op, en de duikboot bleef op dezelfde hoogte drijven, juist voldoende boven het water uitstekend om zonder gevaar den deksel te kunnen openen.

De bouten werden losgeschroefd, en Raffles maakte zich gereed om het schip te verlaten.

De Bruinvisch was boven komen drijven op een plek, die van de kust af moeilijk te zien viel. Kaap Lévi is een steil uit zee oprijzend voorbergte, moeilijk beklimbaar, en vandaar strekt zich een rij van klippen en puntige rotsen cirkelvorming uit over een groote uitgestrektheid. Bij laag water kan men nog juist voor de rotsen omloopen, maar dat wordt levensgevaarlijk en zelfs onmogelijk zoodra de vloed is opgekomen, zooals thans het geval was. Dan beuken de golven rechtstreeks de gevaarlijke klippen, en geen mensch zou zich daar wagen, die zijn leven liefheeft.

Niemand beklimt deze rotsen zonder noodzaak en het is dus een stille plek, waar men zelf nooit schepen ziet, want die kennen het gevaar, hetwelk er aan verbonden is, Kaap Lévi wat al te dicht te naderen. Reeds menig vaartuig is hier vergaan, en terwijl de drie mannen daar beneden aan het werk waren, had het krachtige zoeklicht hun heel wat geheimen onthuld van gezonken schepen, moderne zoowel als oude,

die geheel van hout waren vervaardigd, en door den tijd uit elkander waren gevallen. En Raffles had zich reeds afgevraagd of het misschien niet de moeite zou loonen hier later eens terug te keeren om een onderzoek in te stellen in die scheepskarkassen, die misschien nog heel wat waardevoels omsloten hielden.

Met de grootste voorzichtigheid werd de Bruinvisch nog een weinig dichter bij de kust gebracht, en intusschen had Henderson het gummibootje gereed gemaakt, of liever het eigenaardige vlotje, met opstaande randen en zoo vervaardigd, dat het gemakkelijk het gewicht van een man kon dragen, althans bij een niet al te rumoerige zee.

Het kon worden uitgespannen door middel van dunne kruislatten, en men kon het gemakkelijk klein opvouwen, en in een etui meedragen. Er behoorden twee roespanen van licht hout bij, of beter gezegd pagaaien.

Er waren drie van die eigenaardige vaartuigjes aan boord, die op groote schuifladen geleken, en men kon er zich languit in uitstrekken, opdat het gewicht zoo gelijk mogelijk zou worden verdeeld, aldus was het mogelijk droogvoets, een niet al te veraf gelegen kust te bereiken, zonder te moeten zwemmen.

Daar de wand overal meegaf, behoefde men ook nooit het gevaar te duchten, dat deze vlotjes op een onzichtbare klip lek zouden stooten.

Raffles had Brand de hand gedrukt, Henderson op den schouder geklopt, en hij maakte zich gereed om van het dek van de duikboot op het gummivlotje over te gaan, toen Brand hem nogmaals op zachten toon waarschuwde:

— Neem je in acht, Edward! Ontwijk den man, met wien wij gisteren hebben kennis gemaakt! Wees er maar zeker van, dat hij het er niet bij zal laten, maar je een doodelijke haat toedraagt!

— Ik zal hem ontwijken Brand — wanneer ik hem herken! antwoordde Raffles kalm. De vader van Arthur Lupin was een meester in de vermommingskunst, — en als zijn zoon die kwaliteiten geërfd heeft, dan kunnen wij nog voor zonderlinge verrassingen komen te staan. Ik beloof je echter dat ik voorzichtig zal zijn. Maak alles gereed voor zoover het gaat, houdt een oogje in het zeil, en duik onder water zoodra ik de kust heb bereikt. Met een goeden kijker zou men je misschien vanuit zee of uit de baai kunnen zien! Je hoeft er niet op te rekenen dat ik voor vier of vijf uur terug kan zijn. Laten wij zeggen dat je om vier uur weer naar boven gaat, en een kijkje neemt. Blijf nog even aan de oppervlakte, zoodat de lucht goed

ververscht kan worden. Er zal nog genoeg werk te doen zijn. Tot straks!

Nog een handdruk, en toen kroop Raffles voorzichtig op het ranke vaartuigje opdat het niet zou kantelen, strekte zich op zijn buik uit, juist zooals men het doet bij het gebruik van een rodelselede, richtte zich op op de ellebogen, greep een der pagaaien, en roeide op die primitieve en toch door den vorm van het scheepje als het ware voorgeschreven wijze, naar land, tusschen de klippen door.

Hij bereikte een korte landtong, stapte er op, trok het vlotje naar zich toe, vouwde het samen zooals met het doet met een kastjesvlieger, en verborg toen het schuitje met de pagaaien in een rotsspleet. Hij vergewischte zich nauwkeurig van de plaats waar hij aan land was gegaan, wuifde nog eens naar de beide mannen die aan boord waren gebleven en sloeg toen met haastige stappen den weg in naar Fermanville, op den linkeroever van de Gloire gelegen.

Een eigelijke weg was er niet — het was niet veel meer dan een voetpad, maar hij kon onmogelijk verdwalen, want zoodra hij eenmaal buiten den gordel van klippen was, kon hij reeds in de verte het schilderachtige kerktoentje zien van dit mooie, Normandische visschersplaatsje.

Zoodra hij daar kwam zocht hij naar een auto of een ander voertuig, want het bleek hem al spoedig dat de brave smid van het plaatsje hem onmogelijk kon helpen aan een as, als Raffles hem toonde, want hij had de beide helften van het gebroken machinedeel bij zich gestoken.

Een andere smid, beroemd wegens het repareren van kachels, bood aan, een soortgelijke as te maken van een pook — en toen maakte Raffles lachend rechtsomkeert, en ging op zoek naar een auto.

Het plaatsje bleek inderdaad een garage rijk te zijn, en Raffles huurde daar een wagen, stortte de garantiesom, nam zelf achter het stuurwiel plaats van de Citroën, die zijn eerste jeugd reeds lang achter den rug had, en reed zoo spoedig hij kon over Tournalville naar Cherbourg. Bij het passeeren van de groote spoorweg brug over de Douve, die tegelijkertijd bestemd is voor personen en asvervoer, viel het hem op, dat er aan de zijde van de stad een paar gendarmes onbeweeglijk op wacht stonden bij den geweldigen oprit naar de brug, een van de grootste uit die streek, want de Douve is hier zeer breed en de oevers zijn hoog.

Het autotje had zijn best gedaan, en het was nog geen half twaalf, toen Raffles Cherbourg binnenreed, de drukke, Fransche havenstad, en

het eindpunt van een groot aantal Europeesche en buitenlandsche stoomvaartlijnen.

Raffles stalde het wagentje in de eerste de beste garage, en toen hij weder naar buiten trad werd zijn gehoor getroffen door het schelle geschreeuw van een krantenjongen, een paar namen troffen hem, hij kocht een blad, trad een zijstraat in, stil en verlaten, en begon te lezen:

HET GEHEIM VAN DE HOLLE NAALD.

Lupin en Raffles onvindbaar.

Nog wel zelden zal onze streek een schok hebben ondergaan als die teweeg werd gebracht door hetgeen gisteren op slechts weinige kilometers afstand van Tournalville, en later in den nacht op een paar kilometers ten Noorden van Barfleur is voorgevallen.

Sedert talrijke jaren, ja bijna gedurende twee eeuwen bewoont het geslacht der Chandeley's het prachtige, op een lagen heuvel gelegen kasteel ten Noorden van Tournalville.

De huidige eigenaar Markies Raoul de Chandeley bezit slechts een kind, een dochter, freule Denise, en zij is de hoofdpersoon geweest, de tragische heldin van een brutalen menschenroof, zooals men die niet meer mogelijk acht in onze verlichte tijden.

Omstreeks twee maanden geleden trad bij Markies Chandeley een jongeman in dienst, die zich uiterst beschaafd voordeed, voortreffelijke getuigschriften overlegde, vier talen vloeiend sprak, en een zoo gunstigen indruk maakte, dat de Markies hem onmiddellijk als particulier secretaris in dienst nam. Gisteren is gebleken dat zich onder dien schoonen schijn een vooze kern verborg — want wij willen het onze lezers wel dadelijk zeggen: dien man was niemand anders dan Arthur Lupin, de zoon van den beruchten Arsène, die eenige jaren geleden tijdens een leeuwenjacht in Afrika om het leven kwam.

En zijn doel is gisteren maar al te duidelijk aan het licht gekomen! De wolf, die zich onder een schaapsvacht verborg, greep toe, en wilde zijn slag slaan, en van hier wordt de geschiedenis reeds ingewikkeld en zoo vreemd, dat het op een verhaal uit de tijden van Surcouf en Jean Bart lijkt.

Onze lezers weten reeds, dat er op het midden van den dag groote ongerustheid heerschte op het kasteel, toen het bleek, dat freule Denise plotseling verdwenen was.

Politie en gendarmerie werd ontboden, men dregde de rivier af die het landgoed doorsnijdt, men zond allerwege bedienden heen, om navraag te doen bij de vrienden van het jonge meisje, wier schoonheid in de geheele streek bekend was, men telefoneerde en telegrafeerde naar alle richtingen — de dochter van den Markies bleek onvindbaar te zijn, en men kan zich levendig de smart en de ongerustheid voorstellen van den ouden man, die reeds het ergste meende te moeten vreezen. Tot laat in den avond dacht nog niemand aan een samenhang tusschen het verzoek om een dag verlof van den jongen secretaris en de verdwijning van freule Denise. Maar omstreeks half twaalf in den nacht had er een uiterst brutale diefstal plaats in het kasteel, en het bleek al spoedig dat die onmogelijk door iemand anders gepleegd kon zijn, dan door den secretaris, want hij was slechts in staat, door het blinde vertrouwen, hetwelk Markies Raoul in hem stelde, de combinatie van het slot van de brandkast te leeren kennen, en zich een tweeden sleutel te verschaffen. De roover, na in den loop van den dag freule Denise te hebben ontvoerd, sloot haar op, wij zullen aanstonds zien waar, keerde des nachts naar het kasteel terug, pleegde den roof en vluchtte op een zeer snelle en krachtige motorfiets.

De ontvoering van het jonge meisje had plaats door middel van — men raadt het nooit! — van een buiten dienst gestelde Deutsche duikboot uit het begin van den oorlog, waarvan er op zijn minst een door Lupin is aangekocht en hersteld! Aan boord van dat vaartuig bracht hij haar naar een afgelegen en volkomen onbereikbaar geachte rotspiek, bijna tachtig meter hoog, en die naderhand hol bleek te zijn geweest. En wie weet wat er geschied zou zijn zonder de tusschenkomst van een ander geheimzinnig personage — John Raffles.

Wij zullen later stellig uitvoeriger op deze zaak terugkomen, en volstaan er voorloopig mede, onze lezers te melden dat Raffles door een of ander toeval de geheime verblijfplaats van Lupin moet hebben ontdekt, en zodoende in staat was freule Denise te bevrijden!

Laten wij hier dadelijk aan toevoegen, dat hij zich daarvoor rijkelijk heeft schadeloos gesteld, want hij maakte zich meester van de buit, welke Lupin op het kasteel was gaan rooven. En deze, dol van woede, zijn plannen mislukt ziende, alleen maar bezielde door wraakgedachten, ontstak na een hevigen strijd met Raffles een lont, die de holle naald deed instorten. Het was klaarblijkelijk het doel van den ellendeling geweest, freule Denise en hare bevrijders onder het puin te begraven — maar nog juist bijtijds wisten zijn vijanden de vlucht te nemen met een duikboot, die aan Raffles moet hebben behoord. Zoo luid althans de verklaring van freule Denise, die zij wel heeft willen afleggen tegenover eenige journalisten, ofschoon zij, zooals vanzelf spreekt, nog zeer onder den indruk is van het gebeurde. Want gelukkig kunnen wij ter geruststelling van al degenen die het jonge meisje hebben leeren kennen, mededeelen, dat Raffles haar, als is het dan ook zonder het geld, hetwelk Lupin had gestolen, aan land heeft gezet, zonder een haar op haar hoofd te krenken. Het behoeft nauwelijks te worden vermeld, dat de politie alles in het werk heeft gesteld om de bedrivers van deze misdaad in handen te krijgen. Want ofschoon wij eerlijk moeten bekennen dat John Raffles, de Engelsche gentleman-inbreker zich in deze zaak ridderlijk gedragen heeft — de glans van zijn daad wordt toch wel zeer verduisterd door het feit, dat hij zich op zulk een onbeschaamde wijze heeft schadeloos gesteld! De waarde van het geroofde moet op zijn minst anderhalf millioen franc bedragen!

Wij nemen ons voor in de volgende editie uitvoerig te berichten hoe zich alles heeft toegedragen.

Juist voor ons blad ter perse gaat vernemen wij nog het volgende:

Hedenmorgen in de vroege ontving de politie van Cherbourg het volgende zonderlinge briefje: „Indien gij John Raffles in handen wilt krijgen, zoek dan naar een man met het lidteeken van een versche snede dwars over de rechterwang. L.”

HOOFDSTUK II.

Lupin roert zich.

Raffles was een man die zijn zenuwen bijna steeds overal volkomen in bedwang had.

Menig ander zou instinctief naar zijn gelaat hebben getast, een beweging van schrik hebben gemaakt, zich verraden door een beweging van ongeduld of woede.

Maar Raffles vouwde zeer bedaard de kant op, en stak haar in zijn binnenzak.

En toch begreep hij zeer goed, dat hij zich in een zeer gevaarlijken toestand bevond, zelfs in een groote stad als Cherbourg met haar tachtigduizend inwoners, en hij begreep nu tevens beter de aanwezigheid van die beide onbeweeglijke gendarmes op het bruggehoofd!

En in zijn gedachten doorleefde hij nogmaals die verschrikkelijke worseling in het midden van de stikdonkere tunnel, die dwars door de landtong liep naar de holle naald, en bij welke gelegenheid hij om zijn leven had moeten strijden met Arthur Lupin, die zoo plotseling opgedoken concurrent en mededinger.

Weer voelde hij de kille aanraking van het mes, de pijn van de snede over zijn wang, de zoete lucht van het lauwe bloed, dat uit de wonde stroomde.

En ook Lupin moest dit geweten hebben, al kon hij het onmogelijk zien!

Hij wist wel, dat de schelm niet onder het vallend rotsgesteente bedolven was, omdat de plek waar Raffles hem had neergeslagen daartoe veel te ver verwijderd was van de haard der ontploffing. Hij hoopte echter wel dat de politie hem bijtijds zou vinden — maar in die hoop was hij thans bedrogen. En dat niet alleen! Lupin scheen gezworen te hebben hem te verderven, en al was hij de oude, Deutsche duikboot kwijt, evengoed als het gestolen geld en de veilige schuilplaats in het midden van de holle rots — hij was een nog zeer te duchten tegenstander, met een onuitputtelijke wraakzucht, jonger dan Raffles, begiftigd met een buitengewoon verstand, een man, die zich blijkbaar uitmuntend wist te vermommen, sluw als een Indiaan, lenig als een kat, en die het waard was, een mededinger te zijn van den Grooten Onbekende!

Men meene echter vooral niet, dat die overweging Raffles bitter en onrechtvaardig stemde! Hijzelf was te groot van geest, bezat te ruime opvattingen, dan dat hij een kleinzielige afgunst zou toonen ten aanzien van een man, die misschien zijn evenknie zou blijken te zijn, of het wellicht in de naaste toekomst kon worden!

Verre vandaar — Raffles kon bewondering gevoelen voor de geniale wijze, waarop Lupin partij had weten te trekken van een bij toeval ontdekte schuilplaats, of die misschien door zijn vader was aangewezen — maar hij koesterde een diepe minachting voor de inborst van dien gevaarlijken misdadiger, die zich niet ontzag, een jong meisje te rooven, verleid door passie en vastbesloten, haar als een vod weg te werpen, zoodra hij zich op haar zou hebben gewroken voor de minachting, die zij hem steeds had betoond.

Nu, Lupin begon goed! Dat briefje aan de politie sprak boekdeelen! Hij was blijkbaar van plan, den strijd met Raffles aan te binden, misschien zocht hij wel naar hem, en hij was maar vast begonnen, een mededeeling aan de politie te doen, die haar van groot nut kon zijn bij het opsporen van den langgezochten Londenschen avonturier.

Een oogenblik stond Raffles nog in gedachten verzonken in het stille straatje.

Hij zag zeer wel in, dat hij of Lupin van het tooneel zou moeten verdwijnen en hij nam zich zelf stellig voor, dat niet hij het zou zijn, die het eerst heen zou gaan! Toch onderschatte hij het gevaar niet, waarin de mededeeling van Lupin hem had gebracht, die zeer waarschijnlijk niet bestemd was geweest voor openbaarmaking. Wie weet hoe de schavuit zou knarse-tanden, nu de pers zoo onbescheiden was geweest, Raffles te waarschuwen, door het briefje aan de openbaarheid prijs te geven.

Want nu was Raffles gewaarschuwd, en hij beloofde zichzelf, dat hij voorzichtig zou zijn. Hij was goed vermomd, maar de snede, hem door het vlijmscherpe mes van Lupin toegebracht was vrij diep geweest, en hoewel de wonde zich onmiddellijk had gesloten, de naad was

toch nog zichtbaar, ondanks het laagje kleursel daar overheen, en die zichtbaarheid zou nog wel een week op zijn minst blijven bestaan.

Raffles trad nog wat verder het zijstraatje in, ging een portiek binnen, haalde een zakspiegeltje te voorschijn, en bekeek haastig zijn wang.

Nu, gemakkelijk was de snede niet te zien — maar als men er op lette, dan kon zij toch niet onopgemerkt blijven.

En toch moest hij hier nog eenige uren blijven, toch moest hij aanstonds een instrumentmaker of werktuigkundige opzoeken, die in staat was, hem binnen enkele uren een stalen as te leveren, volkomen gelijk aan het machine-onderdeel, hetwelk Raffles als model had medegebracht.

Natuurlijk zou hij, inplaats van te Cherbourg, in een andere groote stad de stalen as kunnen doen vervaardigen, maar dan zou hij minstens een spoorreis van een uur moeten maken, en dat tijdverlies wilde hij zich besparen.

Cherbourg was wel geen Parijs, maar het leek hem ondenkbaar, dat men onder al die inwoners juist hem met achterdocht zou aanzien. Er komen daar zeer veel vreemde schepen ankeren, het is er altijd vol vreemdelingen, en hij zou zich zooveel mogelijk achter de schermen houden — dat was alles.

En door dit aldus te beslissen, gaf Raffles, misschien voor de eerste maal in zijn leven, blijk, de kracht van zijn tegenstander en diens middelen te onderschatten . . .

Hij trad dus weder in de hoofdstraat, prentte zich de ligging van de garage goed in het geheugen, en het duurde niet lang of hij had een kleine fabriek ontdekt, waar smeedwerktuigen en dergelijken vervaardigd werden, en daar was men bereid, een as te vervaardigen volgens het model dat Raffles er zou achterlaten.

Want het zou minstens eenige uren moeten duren. De machines waren allen bezet, en men had het juist druk met een groote bestelling van de provinciale regeering.

Een oogenblik dacht Raffles er aan zich aan een ander adres te vervoege, maar hij wist dat het een uitstekend geoutilleerde werkplaats was en op een enkel uur kwam het niet aan.

Teneinde den tijd te korten besloot hij naar de haven te gaan, en daar wat rond te slenteren en zich te vergasten aan het gezicht van de vele schepen op de reede, en het drukke gewoel op de havenkade.

Hij kende Cherbourg weliswaar slechts zeer oppervlakkig, maar het viel hem toch niet moeilijk, zonder vragen de haven te bereiken, want

hij wist dat hij daartoe slechts in Noordelijke richting behoefde te gaan.

De kade strekt zich uit over een lengte van vijf kilometer en volgt in een flauwe bocht de kustlijn.

De haven is groot en goed ingericht, en er is maar zelden behoefte aan meer ruimte.

En toen de prikkelende zeelucht hem in den neus drong, werd daarmede tevens het besef in hem wakker, dat hij honger had!

Inderdaad was het uur van de lunch reeds voorbij en zoo trad hij dan het eerste het beste koffiehuis binnen, en nam daar plaats aan een tafeltje niet ver van de deur, en gaf, na de spijkaart even bestudeerd te hebben, zijn bestelling op aan den tamelijk haveloozen kellner.

Hij keek eens rond en bemerkte dat hij terecht was gekomen in een van die ouderwetsche wijnhuizen, zooals men ze alleen nog maar schijnt aan te treffen in de groote havensteden, en die bijna uitsluitend bezocht worden door zeelieden.

De balkonzoldering, van het zwaarste eikenhout, hier en daar versierd met krullen, was zwart gerookt, de muren waren eertijds wit geweest, maar nu van een donkergrijze kleur geworden, hier en daar hingen van de zoldering fraai opgetuigde fregatten, en schoeners, met alle zeilen in top, die waarschijnlijk door den herbergier, zelf een oud-zeeman in vrije uurtjes waren vervaardigd.

De caféhouder zelf, een typische Normandiër, met laag voorhoofd, breede kaken, en diep in het hoofd liggende oogen, stond achter zijn toonbank en praatte met zijn dochter, een aanvallig meisje met gitzwarte lokken, die nog niet ten offer waren gevallen aan de hedendaagsche mode, en zich met moeite in bedwang lieten houden door een grooten kam van imitatie schildpad.

De kellner had zich nauwelijks naar het buffet begeven, of de deur naar den straatweg ging open en een drietal mannen trad binnen, die blijkbaar bij elkander behoorden, en die niet ver van Raffles plaatsnamen, en ieder een glas landwijn bestelden.

Naar hun dracht te oordeelen waren het zeelieden. Twee hunner hadden gouden ringetjes in de ooren, de derde had een kort baardje, zooals ze nog wel aan boord van Fransche oorlogsschepen worden gedragen door de gegradueerde manschappen.

Zij hadden hem slechts even gemonsterd, zoo goed als de andere bezoekers van het wijnhuis, en daarop begonnen zij zachtjes met elkander te praten in dat met allerlei onbegrijpelijke woorden en klanken doorspekte Fransch, zooals

het in dien uithoek van Normandië, in het departement de la Manche gesproken wordt!

Ook zij bestelden iets te eten, brood en kaas en zij namen verder geen notitie meer van hun omgeving. Een kwartier later ongeveer stond de man met het baardje op, en nam afscheid van de anderen met een stevigen handdruk.

Hij begaf zich naar de deur en moest daartoe het tafeltje passeeren, waaraan Raffles gezeten was.

Bij het langsloopen viel een dikke handschoen uit den zijzak van zijn jekker, die in het zand terecht kwam, waarmede de vloer bestrooid was.

— Hola mijnheer, gij verliest iets! riep Raffles hem achterna, en de man stond stil, draaide zich om, raapte zijn handschoen op, en bedankte Raffles met een glimlach.

Het volgende oogenblik had hij het wijnhuis verlaten.

Raffles kreeg hetgeen hij besteld had, een in boter gebakken tong, versch brood, een eigenaardige soort soep, die in die streek tot de lekkernijen wordt gerekend, en waarin prei en kleine stukjes paling het hoofdbestanddeel vormen en bij wijze van dessert een portie schapenkaas. Dit alles besproeid met een glas van die goedkoopste en toch zoo goede landwijn, die men tot zelfs in de woningen der Fransche arbeiders aantreft.

Raffles at met veel smaak, want de spijzen waren met smaak toebereid en de herbergier wilde zeker den goeden naam van zijn inrichting ophouden tegenover een bezoeker, in wien hij blijkbaar aanstonds den vreemdeling herkend had.

Hij overhaastte zich niet, daar hij voornemens was, dadelijk na zijn bezoek aan de haven terug te keeren naar de fabriek.

De bezoekers wisselden voortdurend, er kwamen luidruchtige Italiaansche stokers binnen, zwijgzame Chineezers, zwaargebouwde Duitsche matrozen, voorts Hollanders, Denen, Spanjaarden — kortom het gelek wel alsof geheel Europa in die havenstad haar te veel aan zeelieden had uitgestort en men hoorde er van allerlei talen.

De wijnhuishouder scheen er zelf heel wat machtig te zijn, want hij kon bijna al zijn bezoekers in hun eigen landstaal te woord staan, en het werd daar al spoedig zoo vol, dat men zich bijna niet meer verroeren kon.

De beide bezoekers, die het eerst bij de deur hadden gezeten, waren zoeven vertrokken en even daarna betaalde Raffles, greep zijn hoed, liep nog een paar malen de kade op en neer, waarbij zijn gevoel van kunstenaar gestreeld werd door het schilderachtige schouwspel, en

toen keerde hij, wederom te voet, terug naar de kleine fabriek en vond daar het werkstuk, dat hij besteld had, reeds kant en klaar, en nog nauwelijks afgekoeld.

Men toonde Raffles met behulp van verschillende kalibers, dat de as tot op een honderdste millimeter na, volkomen gelijkvormig was aan het gebroken machinedeel, Raffles betaalde het geringe bedrag, verliet de fabriek en begaf zich naar de garage, waar hij zijn auto gestald had.

Er moest benzine en olie worden bijgevuld, en het was reeds bij drieën, toen Raffles eindelijk kon vertrekken, zeer tevreden, dat hij een stad achter den rug liet, die hem gevaarlijk had kunnen worden.

Hij bereikte een kwartier later Tourlaville, en sloeg den weg in naar Fermanville, dat ongeveer een half uur rijdens verder lag.

Hij gebruikte daartoe den eenigen, met een auto bereidbaren weg, en de eenzaamheid daarvan viel hem op.

Zelfs in dit gedeelte van Normandië, waar de bevolkingsdichtheid het grootste is, passeerde hij slechts nu en dan een norschen boer, in zichzelf gekeerd en met het gelaat naar den grond gericht.

De weg liep beurtelings langs bloeiende akkers, uitgestrekte weiden, maar ook langs tamelijk diepe ravijnen en rotsen, zoo dor, dat zelfs het minst eischende plantje er geen wortel op kon schieten, grijs en puntig.

Het verwonderde Raffles dan ook wel een weinig, dat hij, ongeveer een kwartier uur rijdens van Fermanville af, eensklaps het geraas van een blijkbaar zeer krachtigen motor achter zich hoorde.

In de volgende bocht keek hij even terzijde en bemerkte dat een groote open wagen hem snel volgde en binnen weinige minuten zou hebben ingehaald.

Voor zoover hij kon zien zaten er drie mannen in, met inbegrip van den bestuurder.

Nu had Raffles buitengewoon goede oogen, en zelfs die korte blik was voor hem voldoende geweest om te kunnen zien dat de man achter het stuurwiel een klein, zwart baardje droeg...

En plotseling, als een openbaring, werd het besef in hem levendig, dat die drie mannen daar maar niet zoo toevallig op dien eenzamen weg reden in zulk een snelle vaart, welke de toestand van het wegdek ternauwernood toeliet.

Hij werd gevolgd, daaraan viel niet te twijfelen!

En nu kreeg ook die kleine, schijnbaar onbeduidende episode van den handschoen, die uit de zak van den man viel, een geheel andere, nieuwe beteekenis.

Raffles herinnerde zich nu zeer goed dat de man hem, toen hij hem met enkele woorden bedankte, strak had aangezien en dat hun beider gelaat toen zeker geen meter van elkander verwijderd was geweest.

En hij verwenschte zijn onnadenkendheid, die hem voor een oogenblik had doen vergeten dat zijn eigen gelaat gemerkt was!

En die man moest nog wel meer wantrouwend zijn geworden door de omstandigheid, dat die vreemdeling met het lidteeken over zijn wang blijkbaar veel moeite had gedaan, het onzichtbaar te maken.

Aan den anderen kant stelde Raffles zich de vraag waarom dan die lieden, als zij detectives of stille agenten waren, hem niet dadelijk hadden aangehouden en voor den den commissaris hadden gevoerd.

Waren het wel politiemannen?

Raffles had het antwoord van die vraag nog niet gereed, toen de groote auto hem reeds voorbij stooft, zoodat hij haastig zoover mogelijk naar rechts moest uitwijken, en bijna tegen een mijlpaaltje was aangereden.

De chauffeur van den grooten wagen moest wel een zeer stoutmoedige rijder zijn, want bij het passeeren reden de linkervielen van zijn wagen eenige tellen over den wegberm.

Raffles had een blik terzijde geworpen, en ieder spoor van twijfel verdween nu — de drie

mannen in den wagen waren dezelfde drie, die in het wijnhuis hadden gezeten.

Die met het zwarte baardje was zeker de auto gaan halen, en de anderen hadden hem voortdurend in het oog gehouden, en waren hem naar de fabriek, en vandaar naar de garage gevolgd.

En koelbloedig stak Raffles de rechterhand in den zak van zijn jas om er zijn revolver uit te nemen.

Een kort oogenblik stokte zijn adem — die zak was leeg.

— Komaan, ik geloof dat ik een zeer slechten dag heb! mompelde Raffles voor zich heen. Ik stapel de eene ezelachtigheid op de andere!

Want hij herinnerde zich nu, dat hij zijn jas aan een kapstok had opgehangen, en het was dus betrekkelijk gemakkelijk geweest voor een der bezoekers om in de heerschende drukte zijn revolver uit de jas te nemen.

— Ik had mijn wagen dwars over den weg moeten zetten toen het nog tijd was! bromde Raffles mismoedig. Nu is het te laat — want ik zie dat zij nu mijn truc gaan toepassen.

Inderdaad, de groote wagen stooft nog een eind door, en plotseling gooide de man achter het stuurwiel dit een kwartslag om, remde tegelijkertijd — en de groote wagen versperde den geheelen weg.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK III.

Oorlogsverklaring.

Raffles begreep zeer goed in welk een gevaarlijken toestand hij verkeerde.

De weg was smal en eenzaam, om hulp roepen zou hem hier al heel weinig baten, want er was heinde en ver geen huis te zien, geen hut, ja zelfs geen schaapskooi, en aan terugrijden viel zelfs niet te denken. Misschien, als hij er den tijd voor had gevonden, zou het mogelijk zijn geweest, op een wat breeder weggedeelte de Citroën te doen keeren. Maar hier was het volkomen onmogelijk, want links van den weg verhieven zich bijna loodrecht de rotsen tot op een hoogte van bijna dertig meters, en rechts grensde hij te dezer plaatse bijna onmiddellijk aan een ravijn met tamelijk steile hellingen.

In ieder geval waren zij steil genoeg om van een auto die er af rolde geen spaander heel te laten.

Trouwens, uit de auto, die daar dwars over den weg was gezet, en die nauwelijks twintig meters verder stond, klonk reeds een bevelende stem die riep:

— Stop onmiddellijk, of wij schieten U neer!

— Nu, dat is tenminste duidelijke taal! mompelde Raffles voor zich heen.

En zoo reed hij langzaam nog wat verder, zette de rem aan, kruiste de armen over elkander, keek de drie mannen beurtelings scherp aan en vroeg toen rustig:

— Mag ik weten wat deze ongepaste grap te beduiden heeft?

— Het is niet aan U aan te vragen! antwoordde een der mannen op ruwen toon, terwijl hij uitstapte, gevolgd door zijn makkers. En Raffles zag dat zij beiden met een browning gewapend waren, en den vinger aan den trekker hielden.

— Nu, wie het dan ook zijn mogen — zij gebruiken krachtige, en zeer overtuigende middelen! zoo overwoog Raffles bij zichzelf.

De voorste man, lang en mager, met groengrijze oogen, kwam over het portier van de kleine auto leunen, keek Raffles doorborend aan en vroeg toen:

— Wie zijt gij?

— Maar — ik ben een toerist mijne heeren! antwoordde Raffles. Ik ben een reiziger, die genieten wil van de schoonheden van Uw land, en

die nimmer gedacht heeft, hier op zulk een vreemde wijze te worden onthaald! Mag ik U verzoeken die auto van mijn weg te nemen.

— Wie zijt gij? herhaalde de man luider en de browning loerde vlak naast hem mede over den rand van het lage portier.

— Bedoelt gij, dat gij mijn naam wilt weten? vroeg Raffles met voorgewende verontwaardiging, in de hoop, dat hij tijd zou kunnen winnen, en dat er toch wel eens iemand langs dezen eenzamen weg zou komen.

Het was alsof de ander zijn geheimste gedachten ried, want hij hernam dreigend:

— Gij hebt het goed geraden! Wij willen Uwen naam weten en wij zouden U raden, ons spoedig en naar waarheid te antwoorden, want wij verstaan geen gekscheren.

— Dat schijnt wel zoo! zeide Raffles, met een knikje naar de browning, waarvan de monding op zijn borst wees. Zijn de heeren van de politie?

— Wij zijn — onderdanen van hem! antwoordde de man met de browning.

— Van hem? antwoordde Raffles met een onnoozel gezicht. Ah, dat is heel interessant. Intusschen helpt mij dat niet uit de verlegenheid, want ik weet nog steeds niet met wie ik het twijfelachtige genoegens heb! Als gij niet van de politie zijt, en mijn pas niet wilt zien, dan zou ik wel eens willen weten, voor den duivel, wat gij van mij wilt, en waaraan gij het recht ontleent, het mij hier lastig te maken! Wilt gij soms mijn pas zien?

— Neen — Uw pas willen wij niet zien! antwoordde de man met de grijsgroene oogen langzaam, zonder zijn blikken van Raffles af te wenden. Wij willen alleen Uw gezicht zien!

— Dat is heel vleiend voor mij! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Hier ziet gij het dan? Valt er wat op aan te merken! Bevalt den vorm U niet! Komaan heeren, houdt op met die dwaasheid, en laat den weg vrij! Ik zou werkelijk bijna gaan denken dat ik met struikrovers te doen heb, en dan kan ik U zeggen, dat gij slechts tijd verknoeit met Uw zonderlinge praatjes — ik heb nauwelijks honderd francs in contanten bij mij! Verlokt mijn horloge U

soms? Het is van nikkel, en het loopt twintig minuten per etmaal achter! En zeg mij nu eens ruiterslijk wat gij eigenlijk van mij verlangt! Maar voor ik U antwoord wil ik U wel zeggen, dat ik niet zal nalaten, mij bij den burgemeester van Cherbourg ernstig te beklagen!

Raffles had met zooveel ernst en overtuiging gesproken, dat de mannen schenen te weifelen, en elkander even met den blik raadpleegden. Toen zeide een hunner iets op gedempten toon en in een taal die Raffles niet kende, maar die hij voor Bulgaarsch hield, tegen zijn makker, en dadelijk daarop hernam hij in het Fransch:

— Stap uit Uw wagen en volg ons! Wij zullen U met ons medenemen — en voor hem voeren!

— Alweer hem! riep Raffles op luide toon. Wie is die geheimzinnige hem, over wien gij het nu reeds een paar keeren hebt gehad?

— Dat zult gij wel zien! antwoordde de man met de browning. En denk erom, dat gij U niet verzet, want het zou U berouwen! Wij hebben strenge orders om meedoogenloos op te treden in dat geval! Een onzer zal naast U komen zitten, met zijn browning in Uw ribben gedrukt, en bij het minste verdachte gebaar, bij den minsten kreet hebt gij den langsten tijd geleefd! Trouwens — het is al heel onwaarschijnlijk dat wij iemand zullen tegenkomen op dezen eenzamen weg!

Raffles was opgestaan en maakte zich gereed om uit te stappen.

De man die over het portier geleund had moest zich oprichten, en juist toen hij een stap achteruit wilde doen om den weg vrij te laten, opende Raffles bliksemsnel het portiertje, hetwelk den man met groote kracht tegen de maag trof en tegen de hand die de browning vast hield.

Met een doffen slag viel het wapen op den grond.

En nu bleek het hoe verkeerd de beide geheimzinnige vreemdelingen zich hadden opgesteld, namelijk achter elkander, want nu was de tweede niet aanstonds in staat zich van zijn eigen wapen te bedienen, daar zijn makker tegen hem aantuimelde.

En hij zou er ook de gelegenheid niet toe krijgen, want voor hij een stap terzijde had kunnen doen had Raffles dengeen die voortdurend met hem gesproken had een hevigen slag tegen de borst gegeven, zoodat hij nog verder achteruit wankelde en ook zijn makker het evenwicht deed verliezen.

En het volgende oogenblik sprong Raffles als een tijger uit den wagen, zonder zelfs eerst den grond te raken, op zijn beide tegenstanders

toe en sloeg den eenen neer, die wild met zijn armen zwaaide om steun te zoeken, en voor de derde maal tegen zijn makker aanbotste, maar thans met zooveel hevigheid, dat deze over den rand van den weg vloog, een rauwen gil slaakte — en bliksemsnel langs de met puntige rotsen bezaaide helling van het ravijn omlaag schoot.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat de man met het zwarte baardje ternaauwer-nood begreep wat er voorviel, en toen hij het eenmaal doorgrond had, een seconde later, toen had hij niet meer de gelegenheid om doeltreffend te handelen.

Wel slaakte hij een kreet van woede, tastte naar zijn eigen revolver, en wist die ook werkelijk te grijpen, maar Raffles had zich reeds sneller dan de gedachte weten meester te maken van de browning van den man met de grijs-groene oogen en koos nu dekking achter zijn eigen autotje.

Hij bleek een goede taktiek te hebben gevolgd, want indien hij blindelings op de groote auto ware toegelopen, dan zou waarschijnlijk zijn laatste uur geslagen hebben.

Want reeds schoot de man achter het stuurwiel, en hij was een goed schutter, want de geblindeerde kogel uit zijn revolver ging door al het houtwerk heen, door de stalen plaat, en bleef pas in een tweede plaat van hetzelfde metaal steken, juist op de plek, waarachter zich het hoofd van Raffles bevond.

— Dat zou het einde beteekend hebben! mompelde Raffles, en op hetzelfde oogenblik vuurde hij terug.

En nu bleek het dat de man met het baardje een geheel verkeerde strijdwijze had gevolgd.

Want de kogel trof hem in den rechterschouder, daar hij rechtop achter zijn wiel was blijven zitten, en met een doffen kreet moest hij zijn wapen prijs geven, en leunde doodsbleek achterover.

Raffles wierp een blik op den man dien hij zoeven had neergeslagen, en die reeds op het punt stond, bij te komen.

— Hij moet zijn makker maar helpen! mompelde hij. Want ik moet hun auto hebben! Die loopt harder dan mijn Citroëntje, en ik moet hier zoo spoedig mogelijk vandaan trachten te komen. Want nu de volgelingen van dien geheimzinnigen „Hem”, achter wien ik wel Lupin zal moeten zoeken, niet in staat zijn gebleken om mij schadeloos te maken, zullen zij wel de politie in den arm nemen! Het wordt dus hoog tijd, dat ik mij inscheep — Normandië wordt werkelijk een weinig onbewoonbaar voor mij! Het mangelt mij aan voldoende vermommingen, en ik heb hier niet op gerekend! Het moest eigenlijk

een eenvoudige proeftocht zijn met mijn verbeterde duikboot — en eigenlijk was ik volstrekt niet van zins, deze plek op te zoeken!

Reeds terwijl hij dit alles bij zichzelf overwoog, snelde Raffles naar de groote auto, tilde er den gewonden man uit, zorgdragend, zich niet te besmeuren met het bloed, dat uit de schouderwonde vloeide, en droeg hem voorzichtig een eindje terug naast den anderen man, die weder tot zich zelf kwam.

En het was tijd, want achter zich hoorde Raffles het doffe gerommel van een boerenkar over de ongelijke steenen.

Nog tien minuten en het voertuig zou hier zijn.

Hoe de schelmen die hem hadden willen dooden of voor Lupin hadden willen voeren, wat waarschijnlijk juist hetzelfde was, den toestand zouden verklaren waarin zij zich thans bevonden, dat begreep Raffles niet goed, maar hij trok er zich bitter weinig van aan!

Het waarschijnlijkste was, dat zij eenvoudig Raffles als de dader zouden noemen, de politie van het geheele departement op hem zouden aanhitsen en wel zouden zorgen, bijtijds uit de voeten te komen, alvorens zij wellicht als getuigen zouden moeten optreden.

Het was dus hoog tijd dat hij zelf maakte dat hij wegwam. Van terugkeeren was natuurlijk geen sprake. Lupin had zich een gevaarlijk tegenstander getoond en Raffles twijfelde er zelfs geen oogenblik aan, of het verblijf te Cherbourg zou hem thans onmogelijk zijn gemaakt. Wie weet volgde Lupin zelf op eenigen afstand! Ja, wie kon zeggen of hij niet gezeten was in de boerenkar, die daar zoo langzaam maar zeker naderde?

Raffles moest naar de zee, hij moest naar de duikboot, — en eenmaal daar, zou hij in veiligheid zijn!

En al dadelijk begon Raffles de kracht te kennen van de middelen welke zijn tegenstander toepaste!

Niet alleen de menschen, maar zelfs de dingen schenen hem onderdanig te zijn!

Want toen Raffles achter het stuurwiel plaats nam van de groote auto en inschakelde, bleek er geen beweging in den wagen te komen.

Toch was het een zeer bekend merk, dat Raffles heel goed kende.

De benzinemeter gaf nog een voldoende hoeveelheid benzine aan, maar als Raffles gas wilde geven, draaide de staartknop dol, en hij kon geen contact verkrijgen!

En hij begreep wel, dat de man met het baardje in een laatste, half instinctmatige beweging een of ander mechaniek in werking had

gebracht, waardoor het voor een niet ingewijde onmogelijk was, den wagen weder op gang te brengen.

Raffles wist dat hij binnen tien minuten dat geheim zou hebben ontdekt, maar hij kon juist volstrekt geen tien minuten missen, zelfs geen vijf, want het geluid van de met ijzer beslagen wielen kwam steeds nader!

Hij stapte weer uit, en met inspanning van al zijn krachten slaagde hij erin, den grooten wagen zoover achteruit te duwen en te verplaatsen, dat hij althans met zijn eigen auto zou kunnen passeeren.

Hij snelde terug, en sprong in zijn eigen Citroën, juist toen de man die voortdurend met hem gesproken had, wankelend en duizelend weer overeind kwam, zonder in staat te zijn zijn vlucht te beletten.

En het was hoog tijd, want reeds kon Raffles de lachende stemmen hooren van mannen en vrouwen, die zeker op de groote boerenwagen gezeten waren, die het volgende oogenblik om de bocht van den weg moest verschijnen.

Met een sprong schoot de Citroën voorbij den grooten wagen, en het ging maar juist op het nippertje!

Raffles bekommerde zich verder niet om wat hij achterliet op den weg, wetende dat de gewonden nu aanstonds geholpen zouden kunnen worden, en hij zette de Citroën tot den grootsten spoed aan, daar hij wel begreep, dat de boeren op aanstichting van den man met de groene oogen zoo snel zij maar konden zouden telefoneeren naar Fermanville.

En het was een groot geluk, dat zij daartoe op zijn minst zouden moeten teruggaan tot Tournalville, waar het dichtstbijzijnde telegraafkantoor was.

Het was echter mogelijk dat er op een van de groote hoeven, welke Raffles gepasseerd was, een telefoon werd gevonden en daarom reed hij, zooals hij nog maar zelden gereden had, op en neer hotsend op de ongelijke keien, zoodat de veeren zich ieder oogenblik dreigden te begeven, en telkens gevaar loopend dat hij, tengevolge van de versleten stuurinrichting, onverhoeds met wagen en al in het ravijn zou worden geworpen.

Gelukkig werd de weg spoedig beter, het ravijn hield ook op en ongeveer twintig minuten later suisde het wagentje door het kleine plaatsje Fermanville, en hier gaf Raffles den wagen weer aan den eigenaar terug, daar die hem toch van weinig nut zou zijn op den smallen rotsweg naar de zee.

Hij vond de geheele bevolking van de garage, bestaande uit den eigenaar en twee helpers, met

de neuzen in de lucht op straat staan, en het bleek dat bijna de geheele bevolking zich zeer belangstellend betoonde voor een blijkbaar zeer snelle vliegmaschine, die boven de kust manoeuvreerde op een hoogte van nog geen vijfhonderd meter en die duidelijk zichtbaar was van het kleine stadje uit.

Raffles zag het toestel ook spoedig genoeg en hij kon onmogelijk zeggen waarom, maar het maakte een onaangename indruk op hem. Hij zag onmiddellijk dat het geen legervliegtuig was, want het miste de groote, blauw-rood-en-wit gekleurde cirkels onder de vleugels, die de Fransche machines onmiddellijk onderscheiden van alle anderen.

Ook kon het geen toestel zijn, behoorende tot een van de Engelsche of Fransche maatschappijen, die den dienst van Engeland op een aantal Europeesche hoofdsteden onderhouden, want die dwalen nooit zoover zuidelijk af, en zouden bovendien niet op zulk een zonderlinge wijze, onophoudelijk op en neer vliegen op zulk een geringe hoogte.

En toen Raffles even een kijker te leen vroeg, en bemerkte dat het vliegtuig drijvers had, toen was het een zekerheid voor hem, dat het toestel niet kon behooren tot een of andere vasteland-sche luchtlijn.

Zijn geoeffend oog zag aanstonds, dat het toestel zeer snel moest zijn. Het behoorde tot het zoogenaamde type der vliegbooten, zoodat er van eigenlijke, afzonderlijke drijvers geen sprake was. Raffles zag het, zoo uit de verte voor een Dornier aan. Het had vrijdragende vleugels, tamelijk dik en zoo kort als maar mogelijk was, teneinde de snelheid zooveel mogelijk te vergrooten. Het toestel had een enkele schroef, en scheen voortreffelijk naar het roer te luisteren.

Raffles betaalde zwijgend wat hij schuldig was liet zich het adres aanwijzen van een stalhouder, en huurde daar een tweewielig wagentje, een muilezel, en voorts een koetsier, die het voertuigje weer zou terugbrengen.

Indien er niets gebeurd was, zou Raffles het laatste einde zeker hebben geloopt, maar nu dreef een soort angst, waarvan hij zelf den oorsprong nog niet goed kende, hem tot spoed aan.

Hij begreep dat de politie hem nu wel spoedig op de hielen zou zitten en bovendien beviel de aanwezigheid van die vliegmaschine hem volstrekt niet!

Want reeds had Raffles opgemerkt, dat het vliegtuig zich hoofdzakelijk bewoog boven de plek, waar zich de duikboot moest bevinden.

Dat moest natuurlijk een reden hebben, en die kon wel eens van zeer gevaarlijken aard zijn!

Raffles liet dus het muilezeltje zoo hard mogelijk loopen, totdat de aard van den weg het volkomen onmogelijk maakte nog verder te gaan.

Hij stapte uit, betaalde den voerman, en gaf hem een goede fooi.

Misschien verbaasde zich de Normandiër over den weg, dien zijn klant nu insloeg, regelrecht op te klippen toe, maar daar liet hij in geen geval iets van blijken. Hij had onderweg geen woord gesproken en ook nu tikte hij alleen maar even aan zijn breedgeranden hoed, met het smalle, roode lint om den bol.

Raffles stapte haastig verder, volgde het rots-pad, en bleef onophoudelijk zien naar die vliegmaschine, die nu luid ronkend heen en weder vloog boven de kust.

Het was zonder eenigen twijfel een particulier toestel, zooals er steeds meer komen opduiken, nu iedere zakenman van eenige betekenis er zijn eigen vliegmaschine op na houdt, teneinde niet afhankelijk te zijn van de dienstregeling der verschillende maatschappijen.

Het besef dat er gevaar dreigde dreef hem er toe, zooveel mogelijk de schaduwzijde op te zoeken, al wist hij zeer wel, dat het voor die vliegboot onmogelijk zou zijn, hem te bereiken.

Maar ook daarover dacht hij een paar minuten later anders!

Want toen hij nogmaals opzag, bemerkte hij, dat er onder den dikken romp, die geleek op het lichaam van een wilden eend, twee wielen te zien waren, of althans een klein gedeelte ervan, en toen wist Raffles dat hij hier te doen had met een zoogenaamd amphibietoestel, dat evengoed op het water als op het land kan neerstrijken.

Hij keek op zijn horloge en zag het reeds over vieren was.

En eindelijk bereikte hij den rand van klippen, van welks top hij een vrij uitzicht had over het grootste gedeelte van de Anse de la Mandrée.

Daar was ook de kreek, waar de Bruinvisch een schuilplaats had gezocht.

Raffles liet zijn oogen over het kalme water gaan, maar hoe hij ook uitkeek — van de duikboot viel geen spoor te ontdekken...

HOOFDSTUK IV.

In doodsgevaar.

Oorverdoovend ronkte de zware motor van de vliegboot, die gedaald was tot op driehonderd meter ongeveer, en haar vormen waren nu zeer duidelijk zichtbaar. Het was inderdaad een Dornier, van het allerlaatste model en van een buitengewone snelheid en kracht. Raffles schatte dat het toestel op dat oogenblik vloog met een gemiddelde uursnelheid van bijna driehonderd kilometer.

En een kort oogenblik was er een gevoel van trotsch in hem, dat zijn eigen toestel die snelheid met bijna het dubbele overtrof!

Het oogenblik was er echter helaas niet naar, te mijmeren over zijn brave Typhoon, die nu veilig sluimerde in haar plaatijzeren loods op het vliegveld van Croydon.

Want Raffles begreep onmiddellijk het gevaarlijke van zijn toestand.

Weliswaar had hij zelf van die machine voorloopig niets te duchten, verondersteld dat zij vijanden vervoerde, want het was volkomen onmogelijk een landing te wagen temidden van de klippen. Wel zou de machine op zee kunnen neerstrijken, maar ook dan zou het uiterst bezwaarlijk zijn voor de opvarenden, zonder de hulp van een sloepje de kust te bereiken.

Maar Raffles was hier als het ware ingesloten!

Hij twijfelde er niet aan of op dit oogenblik moesten de handlangers van Lupin de politie te Cherbourg de politie telefonisch gewaarschuwd hebben, evenals de gendarmes langs den weg, en waarschijnlijk trokken zij nu met man en macht in Noordelijke richting en zouden zij op dit tijdstip denkelijk reeds onderzoek gedaan hebben in Fermanville, geen uur loopens verwijderd van deze plek.

Langzaam maar zeker zouden zij hem geheel kunnen omsingelen, en een tijdje lang zou hij zich wellicht verborgen kunnen houden te midden van de grillige rotsen en klippen, maar tenslotte zou hij toch wel te voorschijn moeten komen.

Misschien zou het mogelijk zijn onder begunstiging van de duisternis te ontsnappen, maar dan zou hij Brand en Henderson in den steek

hebben moeten laten, en dat wilde hij tot geen prijs!

Hij begreep aanvankelijk niet, waarom zij met de duikboot waren ondergedoken.

Men zou zeggen dat zij volstrekt niets te duchten konden hebben van die vliegmaschine.

Maar toen vreesde Raffles, dat het vliegtuig wellicht kleine handgranaten had laten vallen, die Brand tot een haastige vlucht hadden genoodzaakt, omdat hij zich onmogelijk kon verdedigen tegen een zoo beweeglijken, onbereikbaren vijand.

En nu begon Raffles langzamerhand een goed inzicht te krijgen in de kracht van zijn tegenstanders!

Lupin had zeker geweten dat Raffles beschikte over een duikboot, daar anders zijn vlucht uit de holle naald onverklaarbaar werd, en hij had eenige van zijn blijkbaar vele helpers bevolen, onmiddellijk op te stijgen met een vliegmaschine, die wel het allerbest geschikt is om van zeer verren afstand een duikboot te ontdekken, hoe goed die zich ook verborgen tracht te houden.

En hij wist dat Brand stellig niet zou zijn ondergedoken, tenzij hij had moeten zwichten voor een overmacht. De brave kerel had van twee kwaden het minste gekozen, en hij had de Bruinvisch niet willen blootstellen aan het gevaar, door een springende handgranaat te worden getroffen.

— Die mijnheer Lupin is buitengewoon brutaal! mompelde Raffles, terwijl hij de vuisten balde. Hij schijnt zich al bitter weinig aan te trekken van het feit, dat de oorlogshaven Brest op nauwelijks drie uren sporens hier vandaan ligt, dat daar een station is voor oorlogsvliegtuigen, en dat men die wel eens tegen hem in het geweer zou kunnen roepen! Vermoedelijk gelooft hij, dat die hem toch niets kunnen doen, omdat zijn Dornier veel sneller is, dan de Fransche jagers en verkenners! O, had ik toch mijn Typhoon maar hier, dan zou ik die schelmen wel spoedig verdrijven! Intusschen is mijn toestand verre van aangenaam! Nog een half uur, en ik zal als een rat in den val opgesloten zitten

temidden van deze klippen, waar geen andere uitweg te vinden is dan die weder naar het dorp terugvoert.

Raffles beklom een wat hooger gelegen rots, richtte zijn scherpe oogen naar het Zuiden, en begreep dat zijn lot inderdaad in een half uur beslist zou zijn.

Want niet alleen langs den smallen straatweg, dien hij zoeven met het ezelwagentje gevolgd was, maar ook dwars door de weilanden naderde langzaam en voorzichtig een geheele linie van blauwe uniformen, en ook van witte steken, afgewisseld met kepi's met witte banden — dat waren de heeren gendarmes!

— Nu, ik moet zeggen dat zij de zaken groot-scheeps aanvatten, en het niet op een paar mannen laten aankomen! bromde Raffles tusschen de tanden. Dat zijn zeker wel veertig man, die mij daar de eer bewijzen, een omtrekkende beweging tegen mij uit te voeren! Binnen een half uur zijn zij stellig hier. Het is mij een raadsel hoe zij die plek zoo nauwkeurig hebben uitgevonden — tenzij ik ook hier weder de hand van dien duivelschen Lupin moet zien! Welzeker! Evengoed als hij weet dat de duikboot op deze plek moet liggen, evengoed kan hij begrijpen dat ik mijn best zal doen die duikboot weer op te zoeken. John Raffles, wanneer er geen wonderen gebeuren, dan staat je een groote ommekeer in je leven te wachten, en kon deze ontmoeting met mijnheer Lupin, wel eens je laatste avontuur zijn!

Wel begrijpend dat er natuurlijk niet aan te denken viel, zich tegen zulk een verpletterende overmacht te verzetten, liet Raffles zich bedaard op de rots neder, in afwachting wat zijn lot hem zou brengen, en voor de laatste maal liet hij zijn blikken wijden over de rustige zee, nauwelijks door een briesje bewogen, en plotseling werd zijn oog getroffen door een zeer zonderlinge verschijning, die daar eensklaps, in het midden van een smalle, ondiepe kreek uit het diepblauwe water kwam opduiken!

Het zag er wel wat uit als een voorwereldlijk monster met een zeer groot hoofd, een matglanzend lichaam, verschrikkelijk groote oogen, die de stralen opvingen van de zon die op het punt stond om onder te gaan, en een soort van kam op den rug!

Raffles stond even onbeweeglijk toe te zien, en toen begreep hij, en uitte een wilden juichkreet van zegepraal! Alles was dus nog niet uit!

Want het was geen monster, dat daar uit de golven opdook, nauwelijks vijftig meters van hem vandaan. Het was Brand, gekleed in het duikerpak, dat Raffles had uitgevonden en hij had een soortgelijk pak bij zich, dat hij ophief,

terwijl zijn lichaam tot bijna het middel uit het water oprees. Het was duidelijk dat hij hier op den grond stond, op den gelijken, zandigen bodem.

En Raffles zegende zijn voorzienden blik en de haast die hij gemaakt had om de duikboot te voorzien van een kleine schutkamer, dicht bij het roer, waardoor het mogelijk was, in een duikerpak gekleed de Bruinvisch te verlaten wanneer zij niet op al te groote diepte op den zeebodem rustte.

Geen luchtslangen waren er noodig — anderhalf uur konden de duikers onder water doorbrengen, en hunne longen telkens vullen met de samengeperste lucht uit de zuurstofcilinders, die met stevige riemen op hun rug waren bevestigd.

Geen ophaalkoorden belemmerden de bewegingen, het gewaad sloot nauw om het lichaam, en was vervaardigd van een stof, bestaande uit een zeer sterk staaldraadweefsel, gummi en canvas, en dat zich voegde naar alle bewegingen van den drager. Een ingenieus bedacht ventiel zorgde voor het afvoeren van de bedorven lucht, en de duiker had geen ander gewicht te dragen dan dat van den zuurstofcilinder op zijn rug.

Brand — want hij was het — moest Raffles reeds hebben gezien, want hij zwaaide met het duikerpak, en droeg toen behoedzaam den zuurstofcilinder aan land, terwijl Raffles zoo haastig hij maar kon van de rotsen afdaalde, wel wetend dat hij geen oogenblik te verliezen had.

Want boven hem cirkelde nog altijd de vliegboot, als een reuachtige roofvogel, die op zijn prooi loert, en van de zuidzijde naderden met dreigende zekerheid de met revolvers en karabijnen bewapende agenten en gendarmes.

Brand was reeds druipend uit het water gestapt en schroefde zelf met een paar handgrepen den aluminium helm los, die zijn hoofd omgaf, en hij schreeuwde Raffles toe:

— Maak voort! Trek het pak aan, daar onder gindschen overhangenden klip! De schurken werken met handgranaten of iets wat er veel op lijkt. Het had maar een kleinigheid gescheeld, of een van die dingen was precies midden in de dekselopening gevallen! Ik durfde niet langer boven blijven — ik moest mij wel laten zakken, en zelfs toen nog lieten die beesten daarboven hun bommetjes vallen, die ook nog onder water schenen te kunnen ontploffen! Het is een groot geluk dat de boot onder het zakken een weinig afdreef, en nu ligt zij op een diepte van bijna twintig meter. Daar is zij veilig.

Terwijl hij sprak had hij Raffles naar een rots gedreven, die over het steenige strand hing, en hier waren zij althans veilig tegen de verra-

derlijke projectielen van hun vijand in de lucht.

Reeds onder het loopen begon Raffles zich haastig te ontdoen van zijn bovenkleederen en Brand hielp hem bij het aantrekken van het duikerpak.

— Dat was nog juist bijtijds, mijn waarde! zeide Raffles, terwijl hij met kracht de hand drukte van den jongeman, binnen tien minuten zullen zij hier zijn!

— Welke zij? vroeg Brand verschrikt.

— Wel, de heeren van het gewapend gezag! Maar vraag nu niets — ik zal je alles vertellen zoodra wij veilig aan boord zijn! Wij moeten....

Het woord werd hem afgesneden door een hevige losbarsting in de onmiddellijke nabijheid en een vuistgrootte handgranaat barstte op een afstand van nog geen twaalf meter, zoodat het gesteente als schroot rondvloog, en een klein brokje Brand gevoelig aan den arm trof.

— Laten wij voortmaken! zeide hij slechts. Wij moeten het strand wel oversteken, maar dat gaat nu eenmaal niet anders.

— Het is een groot geluk, Brand, dat zij onmogelijk op dezelfde plek kunnen blijven! zeide Raffles glimlachend. Er verloopen minstens wel vijf minuten, voor die vliegmaschine weer op dezelfde plek kan terugzijn, want haar verbazende snelheid wordt hier een nadeel — zij kan niet vlug genoeg keeren! Zie maar, daar beschrijft zij alweer een cirkel boven de zee. Zij hebben daarboven natuurlijk reeds gezien wat er gaande is! Vlug de helm!

Brand zette Raffles den helm op, schroefde hem vast op den metalen rand van het duikerpak, keek of het ventiel goed werkte, betastte nog eens de riemen van de zuurstifcylinders — en toen zij gereed waren om in zee te gaan, kwam de vliegboot juist weder aansuizen met een verschrikkelijk geweld van den motor, en op een hoogte van nauwelijks honderd vijftig meter, en een tweede handgranaat viel, die juist de overhangende rots trof, en daar uiteenbarstte, zonder schade aan te richten.

De beide mannen grepen eikander onmiddellijk bij de hand, en liepen, zoo snel als hun looden zoolen het maar wilden veroorloven op de kreek toe, en een oogenblikje later stonden zij reeds tot aan de knieën in het water.

Toen brak er een vreeselijk oogenblik aan, want de vliegboot was reeds weder gezwenkt, hangende op een vleugel, en op gevaar af steil af te glijden, en de beide mannen waren het weerloos mikpunt van de kleine bommen.

Maar het vliegtuig was zoo laag gedaald, in zijn begeerte om den vijand te treffen, dat het weinig had gescheeld of het was tegen een zeer hooge rots aangevlogen, en het moest een plot-

selinge wending maken, zoodat de juist uitgeworpen handgranaat haar doel volkomen miste.

En toen konden de mannen zich in veiligheid achten! De bodem liep vrij steil omlaag, en een paar tellen later konden zij zich onder water bukken, en zich onzichtbaar maken.

Twintig meters verder draaiden zij zich nog eens om, daar er nog geen voet water boven hun hoofd was konden zij tamelijk duidelijk zien hoe de klippen zich eensklaps bevolkt hadden met tal van blauwe uniformen!

Nog eenmaal daalde er, op geen drie meter voor hen, een peervormige handgranaat voor hen neer, die echter in het zeezand wegzakte, en niet tot ontploffing kwam.

Brand had weder de hand van Raffles gegrepen en hij voerde hem nu met vaste schreden, en zonder zich te vergissen steeds naar grooter diepte, om het fundament van een zwaren rots heen, en daar lag de Bruinvisch, als een geheimzinnig zeedier, nauwelijks zichtbaar in de toenevende duisternis, nu de zon aanstonds achter de kim zou verdwijnen.

De bodem was hier zeer gemakkelijk begaanbaar, want zij bestond uit het fijnste zand, en slechts hier en daar rezen de klippen op, die zoo gevaarlijk waren voor de scheepvaart op deze plek.

De stalen deur van de schutkamer stond open, de beide vrienden gingen het kleine stalen hokje binnen, de buitenste deur werd hermetisch gesloten, Raffles draaide den kleinen hefboom om boven zijn hoofd, met kracht werd het water uit de schutkamer geperst, hetgeen geen vijf minuten duurde, daarop kon de binnendeur worden geopend, snel schoot Henderson naderbij met een gelaat dat van vreugde glansde en hielp met trillende vingers den helm losmaken, die het hoofd van Raffles omgaf.

Toen greep hij met zijn geweldige vuisten de hand van Raffles, en drukte ze alsof hij ze wilde verbrijzelen, totdat Raffles glimlachend zeide:

— Pas op, Henderson, buig de nieuwe stalen as nu niet opnieuw krom, anders zou alle moeite tevergeefs zijn geweest. Ik lieb haar hier in de hand!

— Wat een geluk dat gij er weer zijt, mylord! Wij hebben in angst gezeten, mijnheer Brand en ik, dat kan ik U verzekeren! Zij werken al met handgranaten, de schooiers!

— Dat hebben wij gemerkt, James! zeide Raffles met een glimlach. Wij zullen wel eens zien wie hier het laatste woord heeft — monsieur Lupin of ik! Het is nu een strijd op leven en dood geworden! Breng me wat warme kleederen, Henderson — ik hoop dat er voldoende voorraad aan boord is!

Dadelijk wendde Henderson zich om, ging ijverig zoeken, en keerde terug met een wollen trui, een warme, dikke jekker, en een van die wijde zeemansbroeken, zooals de Engelschen ze bij voorkeur dragen!

En terwijl Raffles zich verkleedde, greep Henderson onmiddellijk de as, knorde tevreden, en zette zich aanstonds aan het monteeren daarvan in de machine.

En terwijl hij daarmee bezig was, knorde hij:

— Het is nog niet zooals het wezen moet! Dat er van zoo'n onnoozel stukje metaal, iets grooter dan een potlood, zooveel kan afhangen! Mylord, ik stel voor om nooit meer uit te varen, tenzij wij een goeden voorraad hebben van alle mogelijke onderdeelen!

— Wij zijn anders tamelijk goed voorzien daarvan James! antwoordde Raffles, zijn jekker dichtknoopend, maar ditmaal wilde het toeval dat juist van die kleine as geen tweede exemplaar voorradig was! Het moge ons een les zijn voor den volgende keer! Hoe lang denk je noodig te hebben voor de reparatie van de machine?

— Omstreeks een uur, mylord! Er moet hier en daar nog een kleinigheid bijgevijsd worden en weggeschuurd. Moet mylord niet eerst eten?

— Daar zal ik voor zorgen, James! zeide Brand vroolijk, die zich eveneens reeds van zijn duikerpak ontdaan had en het zorgvuldig wegbergde in de daartoe bestemde kast, na het te hebben uitgespreid over een soort van mannequin van riet vervaardigd, opdat zich nergens plooiën zouden vormen, die naderhand zwakke plekken zouden kunnen worden, waardoor het water misschien zou kunnen heendringen.

En daarop trad hij de kombuis binnen, en zorgde voor den maaltijd, en intusschen verhaalde Raffles, terwijl de beide mannen ademloos toeluisden, hetgeen er dien dag geschied was in Cherbourg en in Fermanville.

En woedend klonken de hamerslagen van den reus op het metaal, terwijl hij schreeuwde:

— Dat zullen wij dien Lupus of hoe hij anders mag heeten, betaald zetten, mylord! Dat is een hondsvot, die het op uw leven heeft voorzien!

— Dat moet ik ook vreezen, James! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Het is iemand van een zeer wraakzuchtigen aard, en naar het schijnt heeft hij heel wat helpers. Maar misschien wordt dat juist zijn ondergang! Ik geloof dat ik mij veel sterker weet — omdat ik maar twee vrienden heb, die mij bijstaan, maar die dan ook meer waard zijn dan een geheel leger!

Henderson had een kleur gekregen van trotsche blijdschap bij die woorden, en riep uit:

— Wij zullen hem mores leeren, mylord, hem en zijn vrienden!

— Dat hoop ik, James! En daarom keeren wij naar Engeland terug, en halen daar de Typhoon! Want voor wij den vijand in zijn stelling aantasten, moeten wij trachten, hem eerst van zijn krachtigste aanvalsmiddelen te berooven!

Brand was intusschen voor een van de sterke kijkglazen gaan staan en nu maakte hij een kleine beweging van schrik en slaakte een onderdrukten kreet!

Op nauwelijks vijftig meters afstand waren een paar duistere vormen in het water zichtbaar, die alleen aan hun lengte herkenbaar waren als duikbooten.

Zij voeren heel langzaam achter elkander, drie in getal, op nauwelijks een paar meters boven den bodem.

— Wat is er? vroeg Raffles, die zich met de stuurinrichting had beziggehouden.

— Duikbooten! antwoordde Brand, zonder zijn blikken af te wenden van de vage gedaanten, die daar zoo stil en geheimzinnig voorbijgleden.

— Komaan, men kan niet zeggen, dat mijnheer Lupin mij onderschat! zeide Raffles sarcastisch. Handgranaten, veertig man politie en nu duikbooten, die natuurlijk alleen maar van de Fransche oorlogsmarine kunnen zijn. Brest schijnt reeds eenige uren geleden gewaarschuwd te zijn, misschien vannacht al, en zendt ons nu die booten op ons dak. Hoeveel zijn het er?

— Ik tel er drie!

— Het is een groot geluk, dat zij ons onder water onmogelijk kunnen zien, zooals wij hen, merkte Raffles kalm op. Voorloopig dreigt er dus nog geen gevaar, tenzij die dingen hierheen komen, en ons bij toeval overvaren! Dat zou minder aangenaam zijn!

Een oogenblik leek het, alsof de vrees van Raffles bewaarheid zou worden, want de duikbooten hadden langzaam het roer gewend, en schenen nu rechtstreeks op de weerlooze Bruinvisch af te stevenen.

Roerloos en zwijgend wachtten de drie mannen af, met bleek gelaat, want een aanvaring moest onder deze omstandigheden de noodlottigste gevolgen hebben. De betrekkelijk dunne huid van de kleine duikboot zou niet bestand zijn tegen een schok, er zou misschien een lek ontstaan, en de drie mannen zouden jammerlijk moeten verdrinken, want de tijd was veel te kort om zich noch bijtijds in de duikerpakken te steken.

Een van de Fransche oorlogsmonsters gleed op zulk een geringen afstand voorbij, een weinig boven de Bruinvisch, dat men het gevoel had alsof men slechts de handen behoefde uit te

steken om de gladde, stalen buitenhuid aan te raken.

De tweede voer wat verder af en de derde schoof waarschijnlijk juist over de Bruinvisch heen, want men kreeg haar in het geheel niet te zien.

De drie mannen haalden pas geruster adem, toen de drie booten zich weder verwijderden en Raffles zeide:

— Wij moeten ons zooveel mogelijk haasten om weg te komen — de toestand wordt hier zeer gevaarlijk! Hoever zijn we, Henderson?

— Nog een minuut of tien, en de boel draait weder! antwoordde de reus, die niet merkte, dat de zweetdruppeltjes hem op het gelaat stonden.

Nog bijna een kwartier verliep in stilte, Henderson richtte zich op — en het volgende oogenblik hoorden de drie mannen het vertrouwde

snorren van de ongekoppeld loopende motor!

De motor gierde, alsof een stormwind in een schoorsteen loeide, en Henderson schreeuwde verrukt:

— Ze loopt beter dan ooit te voren, mylord!

— Des te beter! Snel dan op weg, vrienden!

Raffles koppelde de machine behoedzaam in, de tanks liepen ledig, langzaam rees de Bruinvisch, en gleed tegelijkertijd de kreek uit, die bijna haar graf was geworden.

De periscope werd uitgeschoven, en nauwelijks had Raffles er een blik door geworpen, of hij slaakte een zachten kreet, en daar was wel reden toe.

De kleine kreek was door niet minder dan zes snelle torpedojagers van het nieuwste type als het ware hermetisch afgesloten!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK V.

Het luchtgevecht.

Er verscheen een grimmige uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij aan het kijkglas plaats maakte voor Brand en uitriep:

— Waarom zenden zij niet liever het geheele eskader van Brest op ons af? Er zijn nog kanonneerbooten, kruisers, slagschepen, — waarom niet liever zestig inplaats van maar zes schepen?

— Dat ziet er leelijk genoeg uit, ook al zijn het er maar zes! bromde Brand. De geheele kreek is als het ware gekurkt als een flesch! Ik ken die schepen, zij zijn drommels snel!

— Niet zoo snel als wij, Brand! hernam Raffles rustig. Bovendien — hoe snel zij ook zijn, zij kunnen niet duiken!

— Maar wij komen hier niet eens uit! riep Brand op een toon van wanhoop. Die slimme Franschen zijn zoo gaan liggen, dat zij juist boven ons een richel, een soort van natuurlijke drempel voor anker zijn gegaan, en ik durf erop wedden, dat er tusschen den bovenkant van dien drempel en hun kielen, geen anderhalve meter ruimte over is!

— Wij moeten er door! hernam Raffles bedaard. Ik heb geen lust om mij hier te laten overvaren!

Een kort bevel klonk, de periscoop werd ingetrokken, het geklok van het binnenstroomende water in de tanks liet zich weer hooren, de Bruinvisch daalde snel, en zonk tot bijna op den bodem.

Brand had het wel goed gezien!

Inderdaad strekte zich, over bijna de geheele breedte van de kleine kreek een soort heuvelrug uit, omstreeks drie meter breed, en zoo hoog uit den bodem rijzend, dat er inderdaad tusschen de kielen der torpedojagers en de kruin van den steenen drempel ternauwernood anderhalve meter water was.

Natuurlijk moest dit een of anderen zeeman goed bekend zijn, en van die omstandigheid hadden de kapiteins gebruik gemaakt, om, naar zij meenden, de kreek volkomen te hebben afgesloten.

En nu zochten in die betrekkelijk kleine ruimte drie duikbooten de kreek af, en die konden weliswaar niet zien — maar aanstonds kwamen er misschien duikers bij, en dan zag de toestand er leelijk uit.

Raffles had zich voor een der lensen van de nu weer stilliggende boot geplaatst, keek er zwijgend eenigen tijd door, maar hij kon bijna niets onderscheiden want de zon ging onder en hij beval kortaf:

— Laat de zoeklichten werken, Brand!

— Dat zullen zij zien op deze geringe diepte! Er staat hier geen twaalf meter water!

— Laten zij het zien! Wij moeten er door, en dat kan niet, als ik niet het gaatje weet te vinden, waar wij doorheen kunnen sluipen.

Het volgende oogenblik suisde het zoeklicht aan en een krachtige bundel licht doorboorde de schemering daar onder water.

En bijna terstond riep Raffles verheugd uit:

— Daarginds zie ik reeds een opening! Het is een geluk, dat die torpedojagers toch niet aan elkander sluiten als de steenen van een muur! Hun achterstevan en boegen raken elkander, maar zij passen niet in elkander als de stukken van een legdoos — in tegendeel — zij wijken eenigszins van elkander af! Zie maar, daarginds! En daar is juist een zwakke uitholling in den drempel! Ik taxeer de opening op twee meter hoogte — en dat is juist voldoende! Wij zullen achteruitvaren, vaart nemen, en er door gaan!

Brand verbleekte.

Hij begreep onmiddellijk al het gevaarlijke van die poging. Wanneer de boot niet zeer zuiver met haar voorstevan op het midden van die nauwe opening werd gericht, dan zou er een hevige botsing volgen, en de gevolgen waren niet te overzien.

En toch moest het gewaagd worden, anders zouden zij hier ten tenslotte óf gevangen worden, óf moeten stikken wegens gebrek aan versche lucht. De boot was reeds geruimen tijd onder water geweest, en reeds werd de lucht drukkend en zwaar.

Raffles was vastberaden achter het stuurwiel gaan staan. De boot rees een weinig, de schroeven draaiden terug, de Bruinvisch ging een meter of vijftig achteruit, en Henderson richtte het zoeklicht zoo, dat de bundel juist geconcentreerd was op de opening, gevormd door den voorstevan en den achterstevan van twee torpedojagers en een soort van zadel in den hoogen drempel, die de kreek afsloot.

— Vooruit nu, en moge de hemel ons bijstaan! riep Raffles, en het volgende oogenblik sloegen de schroefbladen met groote kracht het water, de Bruinvisch stooft vooruit en voor Brand goed en wel wist wat er gebeurde, schoot het stalen vaartuig door de opening heen — heel even een schurend geluid — en het was voorbij!

Maar Henderson had het licht nog niet kunnen dooven, of de boot werd heftig bewogen door een machtige beweging van het water.

— Ze schieten! zeide Raffles laconiek. Wij zullen haar laten loopen, vrienden!

Een druk op den hefboom, en als een gespoord paard snelde de duikboot door de golven, omstreeks een halve meter onder de oppervlakte.

Brand had de periscope weder uitgedraaid, keek er door, en zag in de steeds toenemende schemering duidelijk de linie der torpedojagers, die blijkbaar hunne ankers aan het opwinden waren, en in beweging kwamen.

Zij moesten het snel tusschen zich doorschietende helle lichtschijnsel hebben waargenomen, en begrepen hebben dat dit alleen maar afkomstig kon zijn van de duikboot van Raffles, die op een stoutmoedige wijze de keten had verbroken.

De Bruinvisch kreeg steeds sneller vaart, zette koers naar het noordoosten en kwam daarbij nog dichters aan de oppervlakte.

En nu werd de lucht zoo verstikkend, dat Raffles er alles op waagde, en voor korten tijd het deksel liet openen.

De drie mannen hadden zich onder de opening verzameld, en lieten met wellust hun longen vullen met de zuivere, zilte zeelucht.

Op ongeveer een halve zeemijl achter hen waren de grijze gedaanten der zes torpedojagers te zien, die uit alle macht met hunne krachtige machines zee kózen, terwijl de korte pijpen roetzwarte rookwolken uitbliezen. Zij voeren eskadersgewijs, maar spoedig spreidde hun linie zich waaivormig uit.

Duidelijk waren de fonteinen van wit schuim te zien, welke de scherpe boegen omhoog zonden.

Maar de afstand werd voortdurend grooter, telkens kwam de Bruinvisch wat verder boven water, zoodat haar snelheid ook telkens toenam en reeds tien minuten later kon Raffles alle gevaar geweken achten, ook toen drie van de torpedojagers hun eigen zoeklicht hadden in werking gesteld.

— Dat hadden zij eerder moeten bedenken! zeide Raffles meesmuilend. Nu is het wel een weinig te laat!

Een doffe losbarsting rolde voort over het

stille water en een twaalfcentimetersgranaat sloeg op vijf vademmen achter de duikboot in zee, ontplofte en zond een hoos van water naar den avondhemel, die weer neerviel zonder eenig onheil te stichten.

— Zij zien ons dus wel — en zij schieten heel zuiver ook — maar een kanon draagt nu eenmaal niet verder dan ze draagt! zeide Raffles schouderophalend. Ik geloof dat zij ook bebinnen in te zien, dat een achtervolging de Fransche republiek nutteloos steenkolen en granaten kost, want zij minderen aan vaart.

— Zij zullen nu wel inplaats van granaten hun radiograaf in dienst stellen, zeide Brand lachend, en alle Engelsche havens van onze komst berichten.

— Verloren moeite hernam Raffles. Wij zullen vannacht zoo lang mogelijk doorvaren, om twee uur kunnen wij onze geheime kreek ten Zuiden van Londen hebben bereikt. Wij zullen behoorlijk onze nachtrust nemen, in onze eigen woning — en dan zullen wij terugkeeren, maar ditmaal met mijn trouwe Typhoon, en eens zien hoe het met onze Dornier staat!

Er gebeurde dien nacht volstrekt niets bijzonders meer. De Bruinvisch kon bijna voortdurend aan de oppervlakte varen, ontweek de nachtbooten die over het Kanaal voeren, en bereikte wel een half uur voor den vastgestelden tijd het goed verborgen hol aan de Zuid-Oostkust van Engeland, waar alleen het grootste van alle toevallen haar had kunnen doen ontdekken!

Te Dover huurden zij een auto, die hen twee uren later op geen veertig stappen afstand van hun huis afzette, en zij sliepen lang en goed — maar toch niet langer dan tot acht uur in den morgen!

De buit, aan Lupin ontnomen, werd veilig opgeborgen, ditmaal werd een platte koffer met de noodige vermommingen meegenomen, die een plaats zou krijgen in een geheim compartiment van de vliegmaschine, en reeds om half tien zette een snelle auto de drie mannen af bij den ingang van het vliegveld bij Croydon, waar Raffles een eigen loods had gehuurd, welker deur was voorzien van een geheim slot.

En met vreugde in het hart zagen de drie mannen de Typhoon terug, met haar breede, korte vleugels, haar gedrongen bouw, haar schroef met sterke breede bladen en de nieuwste verbetering — de beide drijvers naast het landingsgestel zoodat ook dit toestel op het water zoowel als het land kon neerstrijken.

In een hoek van de loods stond een wapenkist, eveneens stevig gesloten, en daaruit voorzagen de drie mannen zich van hun voortreffelij-

ke repeteergeweren, en vulden hunne voorraad revolverpatronen aan.

De gascylinders bleken zoo goed als niets van hun inhoud te hebben verloren in al die weken, dat het toestel niet gebruikt was, en de Typhoon kon onmiddellijk opstijgen.

Raffles was, onder den naam van graaf Palmhurst, lid van een bekende koninklijke vliegclub; en hij behoefde dus niet de minste formaliteiten te vervullen om op te stijgen, daar het toestel hem behoorde. Anders zou het natuurlijk worden bij de landing, omdat dan telkens douaneformaliteiten vervuld moesten worden, tenzij het toestel voortdurend in het gezicht van het vliegveld bleef, maar aan dergelijke bagatellen dacht Raffles op dit oogenblik niet.

Het was bijna half elf in den morgen, toen de motor, brullend als een wild dier, begon te werken, en proefdraaide, terwijl het gansche gestel werd tegengehouden door zware blokken, en eenige mannen van het personeel gereed stonden om die weg te trekken.

Toen het geoefende oor van Raffles vernam, dat de machine nog onberispelijk werkte, liet hij het brullend geloei bedaren, de schroef begon wat langzamer te draaien, Raffles gaf het sein door de hand op te heffen, de blokken werden weggetrokken, opnieuw gierde de machine, en de Typhoon maakte zich vrij van het grasveld, en dreef reeds in de blauwe lucht, trotsch als een adelaar.

Raffles liet het toestel bijna aanstonds stijgen tot een hoogte van bijna drieduizend meter, maar hij zorgde wel, dat hij de stijgingssnelheid niet te zeer opdreef, daar hij er volstrekt niet op gesteld was dat een deskundige op het vliegveld zich verbaasd zou afvragen wat dat wel voor een machine was, die met zulk een weergalooze snelheid de grootste hoogte kon bereiken.

Maar boven het Kanaal, op een hoogte van meer dan vierduizend meter, liet Raffles zijn toestel zijn grootste snelheid uitvieren, en gierend stormde het voort, zonder dat er ook maar het minste van de schroef te zien viel, die zich voordeed als een soort van blauwe mist.

De Typhoon had een snelheid van bijna zeshonderd vijftig kilometers per uur bereikt.

Het was bijna angstwekkend op te merken, hoe de Fransche kust verdween, terwijl men de Fransche reeds in het oog had gekregen, en hoe snel die naderbij kwam!

Raffles koerste steeds verder naar het Westen, steeds verder naar het Zuiden, en hij wist nog niet goed hoe hij zou handelen, en waar hij zou dalen, toen de omstandigheden zelve zorgden voor een antwoord op die vraag.

Want Brand, die reeds eenigen tijd door den kijker den horizont afzocht, maakte plotseling een beweging, half van schrik, half van verbazing, greep het kleine toestel, hetwelk moest dienen om met Raffles te kunnen praten, en dat weinig anders was dan een dubbele spreektrompet, zette het op het oor van Raffles, en sprak door den hoorn:

— Ik geloof waarachtig dat zij daarginds, ter hoogte van Barfleur, een geregeld luchtgevecht houden!

Raffles keek scherp in de aangeduide richting, nam zijn vliegbril af, en tuurde scherp door de ruit van dik glas, die hem tegen den loeienden storm moest beschermen, door de vaart van het toestel teweeggebracht.

Brand had goed gezien!

Daar omlaag, op een hoogte welke Raffles op achthonderd meter schatte, en omstreeks twee kilometers van hen vandaan, cirkelden zes of misschien wel acht vliegtuigen in een grooten kring rond, en telkens teekenden zich heel kleine, sneeuw witte wolkjes af tegen het diepblauwe van de lucht.

Raffles hield het eerst voor een manoeuvre, voor een spiegelgevecht, maar van die meening moest hij al zeer spoedig terugkomen.

Want eenige seconden later reeds was de afstand tot op een kilometer gekrompen, en juist toen zagen de drie opvarenden tot hun ontzetting, hoe een van die vliegtuigen eensklaps als het ware steigerde, toen met den kop omlaag dook, en, in vlammen gehuld, brandend als een fakkel, loodrecht in zee stortte.

En nog tijdens den brand viel er een heel, heel klein, zwart figuurtje uit het brandende toestel, dat dwaze bewegingen maakte met armen en beenen, en toen uit het gezicht verdween, in een warreling van vlammen en roetzwarte rook.

Brand, die bleek was geworden, en weer zijn kijker voor de oogen had gebracht, verhief zich plotseling heftig van zijn zetel, naast Raffles, wees met uitgestrekte vinger door de ruit naar omlaag, en riep toen Raffles door het spreektoestel in het oor:

— Lupin! Het is Lupin! Het is tenminste de Dornier van gisteren! Zij zullen begrepen hebben wat de beteekenis was van dat rondvliegen aan de kust! Zij moeten de ontploffingen van de granaten hebben gehoord! Nu maken zij er jacht op en de Dornier, die naar het schijnt een mitrailleur aan boord heeft, heeft zoeven een Fransch militair vliegtuig neergeschoten.

Op zijn beurt drukte Raffles zijn mond tegen het spreektoestel en scheeuwde Brand toe:

— Dan zullen wij ook eens een woordje gaan

meespreken, Brand! Jij schiet het bestel! Maak de geweren gereed — ik zal sturen!

Terwijl Raffles dit zeide steeg de Typhoon op een hoogte van bijna vierduizend meter, tweeduizend meter boven de strijdenden, die geste-gen waren onder het vechten, maar nu begon hij in geweldige spiralen te dalen, zooals een sperwer, voor hij zich op de weerlooze duiven werpt.

Brand had zijn plaats verlaten, kroop door de smalle deur van de cockpit en door deze weer te sluiten liet hij een groot deel van het oor-verdoovende geraas van de schroef en den mo-tor buiten.

En hij schreeuwde tot Henderson, die niet veel van het gebeurde scheen te begrijpen:

— Wij gaan de vliegboot van Lupin bestrij-den, James! Maak de geweren gereed, en leg munitie klaar. Jij rechts en ik links! Wij zullen vuren door de schuiven, die opgezet moeten wor-den! Die Fransche vliegers doen slechts hun plicht en ik vrees dat zij ondanks hun overmacht in de minderheid zijn, want zij zijn veel minder snel dan de vliegboot, die zich telkens boven hen kan verheffen, en hen zelfs met bommen schijnt te bestoken.

Zonder een woord te verliezen opende Hen-derson snel de kist met geweren, nam er de mu-nitie uit, Brand propte er zijn zakken mee vol, en schoof een soort van luikje in den zijwand terug, ongeveer een hand breed, en drie of vier decimeter lang, waardoor hij den loop van zijn geweer met gemak kon heensteken en zonder veel moeite naar alle richtingen kon vuren!

Voor die geopende schuif knielde hij neder, en wachtte op een gelegenheid om zich in den strijd te werpen.

Hij hoorde nu weer duidelijk het donderend geraas van de schroef, maar daar bovenuit nu en dan doffe knallen.

Hij kon nu duidelijk de Dornier zien, waarin vier mannen schenen te hebben plaatsgenomen, een daarvan stuurde, een tweede bediende een Lewis-repeteergeweer, een soort van draagbare mitrailleur, een derde wierp bommen en hand-granaten en de vierde scheen een geweer ter hand te hebben genomen.

Het was onmiddellijk duidelijk te zien, dat de Dornier, voortreffelijk bestuurbaar, buiten-gewoon snel, zich telkens boven zijn vijanden kon verheffen wanneer hij maar wilde, en aldus een groot voordeel had op de hem achtervol-gende Fransche vliegmachines, die vruchteloos poogden, het toestel te omsingelen.

Door zijn veel grootere snelheid had de Dor-nier heel gemakkelijk kunnen vluchten, maar dat scheen niet in zijn bedoeling te liggen. Integen-

deel, het gelek wel, alsof zij voornemens was, de Fransche jagers en verkenners te vernietigen, die nu nog ten getale van zes in de lucht schar-relden, nu eens laag, kringen beschrijvend, eens-klaps omlaag duikend, en telkens pogend, maar vruchteloos, boven de vliegboot van Lupin te komen.

En onmiddellijk wierp Raffles zich in den strijd, en handig manoeuvreerend wist hij bo-ven de strijdende partijen te komen, dook dan bliksemsnel neer, en minderde eensklaps de snelheid, om Henderson of Brand gelegenheid te geven, hun geweren af te vuren.

Gemakkelijk was het niet, want de geweren droegen ver, en telkens kwam er een Fransch vliegtuig tusschenbeide, dat zeker al bitter we-nig begreep van de rol, welke die vreemdeling meende te vervullen in het verbitterde lucht-gevecht.

Nu en dan barstte op Kaap Barfleur een klei-ne bom uiteen, met een hevigen slag, die de luchtlagen tot op vijfhonderd meter hoogte in beroering bracht.

Reeds was een tweede Franschman danig ge-havend, en een zijner vleugels was als het ware doorzeefd met kogels, zoodat die noodgedwon-gen een goed heenkomen moest zoeken en nog maar juist veilig scheen te kunnen landen tamelijk diep landwaarts, op iets dat er uitzag als een groote weide.

Maar er was weinig tijd om op zulke dingen acht te slaan.

Raffles begreep dat er snel moest worden ingegrepen, wilde hij beletten dat die Fransche vliegtuigen, veel minder snel dan de Dornier, en met slechts een man behalve den bestuurder aan boord, een voor een het onderspit zouden delven.

De geheele zwerm vliegtuigen was weer eens gedaald, in de hitte van het gevecht, en was nu op hoogstens zeshonderd meters boven de zee, toen het einde even snel als onverwachts kwam.

Bij een zwenking passeerde de Typhoon op nauwelijks vijftig meters afstand en in dezelfde richting vliëgend de Dornier, en Brand mikte zorgvuldig, en vuurde.

De man aan het stuurrad hief eensklaps beide armen boven zijn hoofd en toen viel zijn boven-lichaam slap over den rand van de cockpit.

Het toestel begon hevig te schommelen, en de man, die naast den bestuurder had gezeten, greep vol vertwijfeling naar de stuurinrichting, maar een tweede schot doorboorde hem den arm en het lot van de vliegmaschine was bezegeld.

Het dook met de neus voorover, scheen zich op een zijde te leggen, richtte zich voor een kort oogenblik weer op, en toen stortte het eens-klaps als een steen omlaag, snel om en om bui-

telend, als een houtsnip die doodelijk getroffen is.

De Typhoon daalde bijna even snel en Raffles nam duidelijk waar hoe, terwijl de Dornier viel, een man zich poogde vrij te maken uit het binnenste van de vliegtuigmachine, en zich op een der vleugels trachtte te werken.

Het volgende oogenblik kwam de vliegboot met een hevigen slag op het water neer, zoodat het ver weerklonk.

En een oogenblik daarna was er niets meer van te zien — de vliegtuigmachine van Lupin was klaarblijkelijk onmiddellijk gezonken, meegetrokken door de zwaarte van den motor.

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VI.

Oog in oog.

Het drama had zich binnen zulk een korten tijd voltrokken, dat de Fransche vliegers klaarblijkelijk nog niet eens begrepen wat er eigenlijk was geschied.

En zeer dankbaar betoonden zij zich ook niet, of althans schenen zij zeer gaarne te willen weten, wie die geheimzinnige helper was, want zij maakten zich in allerijl gereed, de Typhoon te achtervolgen.

Een dwaze onderneming!

Binnen vijf minuten had Raffles een zoo grooten afstand tusschen zichzelf en de nieuwsgierige Franschen gesteld, dat deze maar van de achtervolging afzagen, terugkeerden en een voor een — het waren zonder uitzondering watervliegtuigen, behalve dat eene toestel dat op de weide was geland — op de zee ten Noorden van Barfleur neerdaalden.

Raffles begreep natuurlijk zeer wel, dat het

onder de gegeven omstandigheden volkomen onmogelijk zou zijn, ergens ongemerkt in Frankrijk neer te dalen, want binnen een uur zouden de telegraaf en de telefoon het bericht van den wonderlijken strijd in de lucht, niet alleen over Frankrijk, maar waarschijnlijk over geheel Europa hebben verspreid.

En daarom keerde Raffles zoo vlug hij maar kon, naar het vliegveld van Croydon terug, dat hij nauwelijks een half uur later alweder bereikte.

Daar had men natuurlijk nog niets van het gevecht vernomen, maar ook al ware dat wel zoo geweest — niemand van het personeel zou er ook maar een oogenblik aan hebben gedacht, het opstijgen van de vliegtuigmachine van graaf Palmhurst in verband te brengen met een luchtgevecht, dat op minstens 250 kilometers afstand van Croydon had plaatsgehad.

Raffles sprak niet veel, toen hij, naast Brand in de groote auto gezeten, van het vliegveld weder naar zijn huis in Londen terugreed.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, en Brand zweeg dus ook tamelijk spoedig toen hij zag, dat Raffles liever geen gesprek wilde voeren.

Pas toen hij zich weder in de bibliotheekkamer bevond van het mooie, kleine heerenhuis in de Cromwellstreet, begon Raffles, met een flauwen glimlach even om zich heenziende:

— Het zijn zonderlinge tijden! Men kan het zich niet voorstellen, dat wij nauwelijks anderhalf uur geleden deelnamen aan een luchtgevecht dat plaats vond op de Fransche kust.

— Geloof je, Edward, dat Lupin zelf zich in die Dornier bevond?

— Ik weet het niet, Brand — en het is juist daarover, dat ik nadenk! Er hebben oorspronkelijk slechts drie mannen in de machine gezeten, zoeven waren het er vier, en het is mogelijk, dat hij er zelf bij was. Ik zou echter gaarne zekerheid hebben. Maar daartoe zullen wij wel de bladen moeten afwachten, die wel nadere bijzonderheden zullen brengen. Misschien wordt er zelfs wel een extra-editie aan gewijd! En in afwachting daarvan zullen wij lunchen, dunkt mij! Wat dunkt je van het Savoy-Hotel?

— Mij is het wel! antwoordde Brand, en in zijn binnenste was er een groote verbazing over de inderdaad vreemde tijden — om half één schoot men een paar gevaarlijke bandieten neer van een vliegmaschine uit, ter hoogte van Barfleur en om twee uur lunchte men, keurig gekleed, in de fijne restauratiezaal van het beroemde Savoy-Hotel.

Maar was dit eigenlijk wel verwonderlijk in een tijd, die voortreffelijk overgebrachte foto's kent, die, twee uren nadat zij te Berlijn zijn opgenomen, in een New York's blad worden afgedrukt! In een tijd, waarin men vuurpijlen naar de maan wil schieten?

En zoo kwam het dat Raffles er dan ook een half uur later, toen hij voor zijn keurig gedekte tafel zat, al evenmin meer aan dacht als Brand. Het was misschien maar het beste, het als een eenvoudige zaak te beschouwen, die de moeite van een nabetrachting niet eens loonde.

Maar een uur later begreep Brand toch, dat de zaak nog niet geheel en al uit was!

Want er kwamen inderdaad extra-edities van de bladen uit, en luidgillende straatjongens verkochten ze, en hun eerste harde schreeuw waarschuwde Brand reeds, dat hij verstandig zou doen, zulk een blad te koopen, want zij gilden uit volle borst onder het voorbijrennen:

— Geheimzinnig luchtgevecht boven Frankrijk! Een bandietenvliegtuig neergeschoten door een onbekende! Arthur Lupin gevlucht!

Brand wenkte aanstonds een kellner, fluisterde den man iets toe, de gediensstige verdween en een oogenblik later kwam een piccolo aanloopen met het begeerde nummer.

Brand gaf den jongen een fooi en wilde toen het blad aan Raffles toereiken, maar deze zeide glimlachend:

— Lees het zelf, Brand, en deel mij er het voornaamste uit mede! Mij dunkt dat wij, die medespelers zijn geweest in het drama, het allicht zoo goed zullen weten als die journalisten, die alles toch maar uit de tweede hand hebben!

Brand vloog het vrij lange artikel vlug door, vouwde toen langzaam het blad op, zag eens om zich heen teneinde zich te overtuigen, dat niemand hem kon hooren, en zeide toen zacht:

— Het bericht bevat inderdaad voor ons weinig nieuws! Men weet volstrekt niet wie die geheimzinnige helper was, die zoo eensklaps kwam opdagen, om de militaire vliegers bij te staan, maar tusschen de regels door kan men toch wel eenig vermoeden lezen!

— Zijn er slachtoffers gevallen?

— Twee! Wij hebben het trouwens gezien. Van de omlaag stortende, in vlammen gehulde vliegmaschine heeft men niets anders gevonden dan eenige verkoelde overblijfselen!

— Afschuwelijk! En de Dornier?

— Volkomen vernield!

— De inzittenden?

— Ik schijn een hunner leelijk in den schouder geraakt te hebben! Hij ligt in het gasthuis, en zijn toestand is ernstig. Twee anderen werden uit de reeds zinkende machine gevischt, en gearresteerd, met behulp van een politieboot werden zij aan land gebracht, maar helaas — het opschrift vermeldde het reeds — Lupin wist te ontvluchten! Hij moet bijtijds overboord zijn gesprongen, onder water zijn gedoken, en heeft zwemmende de kust bereikt! De man die de vliegboot bestuurde was een voormalig Oostenrijksch legervlieger!

— De Dornier was zeker gestolen?

— Geen sprake van! Behoorlijk gekocht en betaald! Het was een nog nieuwe machine, en de Oostenrijker had haar nog pas sedert korten tijd ingevlogen!

— Hoe wist men dat het juist Lupin was, die kon ontvluchten?

— Wel, er is een vrij nauwkeurig signalement van hem bekend, door de verklaringen van Denise de Chandeleu. En geen van de anderen leken ook maar het minst op haar beschrijving. Zij zijn trouwens met haar geconfronteerd, en

zij verklaarde dadelijk, dat de man met wien zij te maken had gehad, een geheel ander persoon was!

— Dan zal zijn toestand niet alleen daar in Normandië, maar in geheel Frankrijk niet al te rooskleurig zijn! meende Raffles, na even te hebben nagedacht. Tenzij hij over hulpmiddelen beschikt, die wij nog niet kennen!

— Ik ben zeker dat hij die heeft! merkte Brand kortaf op. Dat wordt in dit artikel dan ook te kennen gegeven. Want luister maar! De politie acht het zoo goed als zeker, dat de bestuurder van eenige zeer brutale inbraken in Marseille, en van een paar aanrandingen op den openbaren weg te Nancy identiek is met Lupin! Dat wil dus zeggen dat men hem binnen zeer kort tijdsverloop gesignaleerd heeft in Normandië, aan de Côte d'Azur, en aan den voet van de Vogeezen! Men is er dan ook van overtuigd dat hij een groot aantal zeer bekwame handlangers, naast zich, of liever onder zich heeft. Want hij moet een buitengewoon grooten invloed weten uit te oefenen op zijn medeplichtigen! Zij blijven hem tot in den dood getrouw, en volgen blindelings zijn bevelen op.

— Hebben de onderzoekingen te Marseille en te Nancy dan eenig resultaat opgeleverd?

— Geen ander dan dat men met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid den doortocht van Lupin in die steden heeft kunnen constateeren.

— Vingerafdrukken?

— Van hem niet, want hij werkt nooit anders dan met gummi-handschoenen, maar wel van een zijner medeplichtigen! Te Marseille moet overigens verraad zijn gepleegd door een vrouw, die iets aan de politie moet hebben medegedeeld.

— En men weet op het oogenblik niet waar hij zich bevindt?

— Neen, de politie tast geheel in het duister! Men heeft zoo spoedig mogelijk, nadat een paar boeren verklaard hadden, een drijfnatten man als een haas door de akkers te hebben zien snellen, de geheele streek afgespeurd, ook met behulp van politiehonden, maar zonder eenig spoor van hem terug te vinden! Het leek wel alsof hij door den grond gezonken was. Het is duidelijk, niet alleen dat hij in die streek over vele schuilplaatsen beschikt, maar ook dat er lieden gevonden worden, die zoo bang voor hem zijn, dat zij hem onmiddellijk een schuilplaats verschaffen, en naderhand niets durven verraden, uit vrees voor zijn wraak!

Raffles bleef eenigen tijd strak voor zich uit zien, en toen zeide hij ernstig:

— Ik heb een gevoel, alsof wij met dien man

nog niet hebben afgerekend! Hij schijnt uiterst wraakzuchtig te zijn, en hij zal het mij niet zoo spoedig vergeven, dat ik zijn plannen gedwarsboemd heb, en hem zijn buit heb durven ont-rooven! Niet alleen zijn aanslag op Denise mislukte, maar ook het geld dat hij aan haren vader ontstolen had, ontging hem. Voeg daar nog bij dat hij een kostbare machine kwijt is, zijn geheim verblijf in de holle naald, en drie stoutmoedige medeplichtigen, en je zult het wel met mij eens zijn, dat die man er alles op zal zetten, de rekening met mij te vereffenen!

— Hij weet immers volstrekt niet, waarheen je gestoven bent! zeide Brand schouderophalend. Hoe zou hij met mogelijkheid kunnen weten dat je naar Londen bent teruggekeerd? En zelfs al wist hij het, wat zou die wetenschap hem baten? Je gelooft toch niet dat hij je zou terugvinden in deze millioenenstad?

— Een gewoon man zou het zeker niet kunnen, Brand! antwoordde Raffles langzaam, maar Lupin is buitengewoon schrander, doortastend en hij bezit het geduld van een kat. Misschien heeft hij hier ook wel zijn helpers en handlangers, die voor hem moeten uitzien, en wellicht hoopt hij dat het toeval hem gunstig zal zijn, en dat ik nog wel eens zijn pad zal kruisen.

Brand zeide niets, maar hij keek Raffles bezorgd aan.

En opeens werd zijn aandacht getrokken door de lange, vurige streep over de rechterwang van zijn vriend, die wel zichtbaar was, hoewel Raffles het lidteeken zoo goed mogelijk had trachten te verbergen onder een laagje schmink.

Hij huiverde als hij dacht aan den strijd, dien Raffles met Lupin had gevoerd in de stikdonkere gang onder de rotsen, die hem het leven had kunnen kosten, en waarvan dit lidteeken het gevolg was. Het was daar, dat het vlijmscherpe dolkmes van den Franschen gentleman-dief hem getroffen had.

En toch — was het wel denkbaar, dat Lupin de dwaasheid zou begaan, naar een man met een lidteeken te zoeken in een stad als Londen?

En hij besloot, liever niet meer aan die dwaze mogelijkheden te denken. Raffles zou zichzelf wel in acht nemen!

Na de lunch bemoeide Raffles zich dien middag met de voorbereidselen voor de Derby van dat jaar, ging zijn trainer opzoeken, sprak met zijn jockey en toonde zich zeer tevreden over den toestand waarin zijn beide renpaarden verkeerden. Zij beloofden veel, en Jackson, de trainer, had het volste vertrouwen, dat een der paarden van Lord William Aberdeen dat jaar zou winnen.

Des avonds bezochten de beide vrienden de

Groote Opera, maar zij begaven zich vroeg ter ruste, daar de vermoedenissen van het avontuur, hetwelk zij juist doorleefd hadden, zich begonnen te doen gevoelen.

Zij sliepen lang en goed, ontwaakten den volgende morgen verfrischt en reeds dacht Raffles aan de voorbereidingen voor andere plannen, bijvoorbeeld naar een gronding onderzoek van de Baai van Barfleur, waar hij schimmen van gezonken schepen had meenen te zien, en waar misschien heel wat schatten begraven lagen, toen het hem inviel, dat hij er goed aan zou doen eens naar de vliegmaschine te gaan zien, die waarschijnlijk bij het luchtgevecht wel eenige schade zou hebben opgelopen.

Het was reeds na de lunch, toen dit plan bij hem rijpte, hij schelde om Henderson, en toen de reus binnentrad, zeide Raffles, reeds met den hoed in de hand:

— Waarschuw mijnheer Brand eens, Henderson! Hij is in de geheime werkplaats. Je moet ons naar het vliegveld te Croydon rijden.

De ruige wenkbrauwen van den reus gingen een heel eind de hoogte in, zeker van verbazing dat zijn meester een vergissing beging, en toen zeide hij met een lachje:

— Mylord heeft zeker vergeten, dat mijnheer Brand vanmorgen vertrokken is naar de veiling van koetspaarden in Hampstead! Hij kan zeker niet voor over een uur terug zijn. Ik zou mijnheer Brand daar gaan halen.

— Het is heel dom van mij, James, dat ik dat vergat! riep Raffles uit, zelf verbaasd over de vergeetachtigheid, en nu pas schoot het hem te binnen dat hij al dien tijd aan Lupin had gedacht en aan het gevaar, dat hij nog steeds liep. Dat was wel zeer merkwaardig, want Raffles was er volstrekt de man niet naar, om zich voor den tijd bezorgd te maken, en vrees was hem volkomen vreemd. Dan kun je mijnheer Brand gaan halen en ik zal wel een taxi nemen. Voor het diner ben ik in ieder geval weer thuis!

En hij knikte den reus toe, en verliet het vertrek, maar toen bedacht hij, op straat gekomen, dat hij niet gemakkelijk een chauffeur zou vinden bereid om hem naar het verafgelegen vliegveld te rijden en zoo opende hij dan de garage, haalde er de tweezitter uit, en reed zelf naar het vliegveld, waar hij omstreeks half drie in den middag aankwam.

Hij parkeerde zijn auto, plaatste haar bij de vijftig of zestig andere wagens die stonden te wachten, liet zijn lidmaatschapskaart aan den portier zien, die zeer beleefd zijn pet afnam, en betrad het reuachtige vliegveld, waar het juist op dat uur tamelijk druk was van vertrekkende en aankomende vliegtuigen.

Juist naderde er een groote Junker van de lijn op Kopenhagen, die met luid gebrom van den motor kwam aansnorren, tot het geluid plotseling verstomde, de schroef stilstond, en het groote verkeersvliegtuig sierlijk streek op de uitgestrekte weide.

Bijna tegelijkertijd steeg een Fokker van de K. L. M. op, in een prachtige zwaai, met bestemming voor Amsterdam, en in een ommezien was het vliegtuig aan de kim verdwenen.

In de wachtkamers en bij de buffetten heerschte een opgewekte bedrijvigheid, beambten liepen heen en weer, douanen gaven hunne bevelen, en op het terras van het groote restaurant speelde een strijkje opwekkende muziek.

Geheel terzijde, een weinig afgezonderd, stond de plaatijzeren loods, die Raffles daar had laten neerzetten, tegen betaling van een vrij aanzienlijk bedrag aan huur. Er stonden nog meer van die loodsen, ook van hout, met asfaltpapier bedekt, of van asbestplaten voorzien, en die behoorden aan alle rijke lieden, die voor hun plezier vlogen, maar ook begonnen hoe langer hoe meer fabrikanten en handelaars, die over voldoende geld beschikten, en die niet afhankelijk wilden zijn van de gewone dienstregeling, er hun eigen machines op na te houden, en op dat tijdstip bevonden zich rondom het reusachtige vliegveld reeds niet minder dan vier-en-twintig garages, uitsluitend toebehoorende aan particulieren, die daar hunne machines bewaarden.

Raffles stak dwars het veld over, liep langs de groote restauratie, waar het op dat oogenblik tamelijk luidruchtig toeging, passeerde de goederenloods, kwam voorbij het aardige huisje, hetwelk bestemd was voor den stationschef, en zette zijn weg voort, in de richting van de vliegloods. Hij kon daar nog omstreeks honderd meters van verwijderd zijn toen een terrein-knecht, die zeer gehaast scheen te zijn, hem achterop liep, bij het passeeren scheen te struikelen, en tamelijk onzacht tegen hem opviel, met een gemompelde verontschuldiging.

Raffles, die in gedachten verzonken was geweest, had ternauwernood op den man gelet, die al weer verder ging, maar toen hij nog vijftig passen had afgelegd, stond hij eensklaps stil, en bekeek met verbazing zijn linkerhand, die bloedde.

Het was vooral de kleur van het bloed dat hem trof. Het was bijna zwart, en een paar druppeltjes waren gestold terzijde van zijn hand, daar, waar de pink een aanvang nam.

Op hetzelfde oogenblik voelde hij zich door een zonderlinge duizeligheid bevangen, en als een bliksemstraal drong het eensklaps tot zijn

bewustzijn door, dat hij dat wondje zoeven moest hebben opgedaan, toen de terreinknecht tegen hem aanliep. Het was geen ongeluk geweest — het was opzettelijk gedaan! En niet zoodra had Raffles dat begrepen, of hij poogde te schreeuwen, omdat hij reeds voorzag wat er ging geschieden, maar hij kon geen geluid voortbrengen — het was alsof een sterke hand zijn keel toeneep.

Toen, instinctmatig gehoorgevend aan een laatste, heldere ingeving, veranderde hij van richting, wankelde naar de plek, waar zich eenige loodsen bijeen bevonden, teneinde zijn vijanden niet naar de loods te lokken, waar zijn kostbare machine was opgeborgen.

Want hij had den sleutel van die loods in zijn zak, men zou dien vinden, daarmede de deur openen, en wie weet wat er dan allemaal kon geschieden!

Bij het groepje vliegloodsen bevonden zich

eenige mannen van het personeel, en Raffles poogde door met zijn armen te zwaaien hun aandacht te trekken, maar het was alsof zijn ledematen van lood waren. Hij kende deze gewaarwording, hij wist dat het voorbijgaande was, dat hij misschien eenige uren bewusteloos zou zijn, maar die uren zouden hem noodlottig worden!

Toen hij een kort oogenblik stilstond, was het hem alsof de loodsen, de olmen rondom het veld, de stilstaande vliegmachine een wilden dans rondom hem begonnen, en met een uiterste inspanning deed hij nog eenige schreden, wankelend, en toen kwamen er eenige lieden aanloopen, die nu pas schenen te begrijpen, dat die eenzame man daar zeer vreemd deed, maar voor hij het bewustzijn verloor, en voorover viel in het lange gras, had hij den vorsten man herkend, ondanks diens vermomming.

Het was Arthur Lupin, zijn doodsvijand!

HOOFDSTUK VII.

De laatste strijd.

Het was omstreeks drie uur, toen Henderson de auto tot staan bracht voor het reusachtige veilinglokaal in Hampstead, waar allerlei rijtuigen en koetspaarden geveild werden. Dat alles was het bezit van een stalhouder, die zich tot het uiterste verweerd had tegen het nieuwste vervoermiddel, maar die in armoede den strijd had moeten opgeven, en nu werden de paarden, tweehonderd in getal, naar alle windrichtingen verstrooid, om in circussen, draaimolens, hier en daar bij boeren, en — bij den paardenslager terecht te komen. Maar Raffles had een viertal zeer schoone heackneys ontdekt bij het paardenmateriaal, en Brand opgedragen, om ze te kopen, teneinde ze voor de nieuwe mailcoach te kunnen gebruiken. Want hoe modern Raffles ook mocht voelen, hij had een groote liefde voor het edele paard, en steeds stonden er in zijn

stallen zes of zeven van de schoonste rijdieren en koetspaarden.

Maar de veiling was nog niet ten einde, de heackneys moesten nog en blok komen, en Henderson moest nog een half uur geduld hebben.

Maar toen zag hij Brand ook naar buiten komen, met een stralend gezicht, hij zwaaide met zijn armen, de jongeman kreeg hem in het oog, en riep al uit de verte:

— Wij hebben ze James! Mylord zal blij zijn! Heb je hem niet meegebracht?

— Mylord ging naar het vliegveld, mijnheer Brand, om daar naar de vliegmachine te zien, hij dacht dat er misschien wat aan kon haperen, ofschoon ik het niet geloof!

— Dan gaan wij hem daar halen, James! riep Brand uit. Ik wil hem het goede nieuws onmiddellijk meedeelen. Ik heb ze voor veel minder

geld gekregen dan mylord er voor had bestemd!

En reeds was hij in de auto gewipt, en gaf nog enkele aanwijzingen aan een bediende van den stalhouder, die de gekochte paarden tegelijk zou stallen.

En de auto vloog reeds heen over den breeden weg, die naar het noorden voert, en bereikte omstreeks drie kwartier later het beroemde vliegveld, hetwelk in zijn uitgebreidheid door slechts weinige andere terreinen geëvenaard wordt.

De portier tikte nogmaals beleefd aan zijn pet, want hij kende ook den secretaris van Lord Aberdeen wel, en Brand stapte uit, en zeide tot Henderson:

— Wacht maar even, James, ik zal mylord wel spoedig gevonden hebben!

Hij liep het terrein op, maar stond een oogenblik later stil, vol verbazing, toen hij de Typhoon midden op het vliegveld zag staan, blijkbaar gereed om op te stijgen.

Wilde Raffles dan een proefvlucht doen met het toestel? Was er werkelijk iets aan beschadigd? Maar als dat zoo was, dan zou hij op een geheel andere plaats zijn opgestegen, zooals zijn gewoonte was, en zeker niet midden op het vliegveld! Hij kwam naderbij, maar keek vruchteloos uit naar Raffles.

Wel draaiden er zeer nieuwsgierig eenige personen om de vliegmachine heen, die haar van alle kanten schenen te bekijken en in de cockpit zag hij iemand zitten, dien hij volstrekt niet kende, en zijn verbazing wies tot ongerustheid!

Waar was Raffles? Waarom liet hij toe, dat vreemden zijn machine van zoo dichtbij beschouwden?

Het is waar, alles was zoo ingericht, dat zelfs en scherpziend oog het onderscheid met een gewone benzinemachine niet kon ontdekken, tenzij na een langdurig onderzoek, maar toch had Raffles nog nooit toegestaan, dat vreemdelingen zijn machine al te dicht naderden.

Hij kwam nog dichterbij en zijn ongerustheid groeide tot vrees. De man in de cockpit zat niet stil, maar scheen ongeduldig rond te zoeken, terwijl een paar mechaniciens verwonderd om de machine heenliepen, schouderophalend en blijkbaar volstrekt niet begrijpend waaraan het lag, dat die machine niet wilde opvliegen.

En nog altijd was Raffles niet te zien!

Brand keerde zich haastig om, liep weer naar den ingang, en hij voelde dat hij bleek was toen hij op zachten toen tot Henderson zeide:

— Breng onmiddellijk de auto naar de garage op het veld James. Er moet iets niet in den haak zijn! De Typhoon staat midden op het vliegveld,

en vreemden krioelen er in en langs, als vliegen over een kaas!

Zonder een woord te zeggen reed Henderson, nadat Brand op de treeplank was gesprongen, de auto het hek binnen, en over den sintelweg die het heele veld omgaf, naar de groote garage, waar de leden van de Koninklijke Vliegclub hunne auto's mogen stallen.

De beide mannen kwamen onmiddellijk weer naar buiten en liepen nu haastig op de Typhoon toe.

De man in de cockpit was zoeven naar buiten geklommen, frommelde nu ongeduldig aan de schroef, waarin zelfs geen beweging was te krijgen, totdat hij eensklaps ophield op het voelen van een loodzware hand op zijn schouder. Hij draaide zich om en hij moest zich een weinig achteroverneigen om in het gelaat te kunnen zien van den reus, die vlak achter hem stond met de vuisten in de zijde geleund.

De man wist heel zeker niet wie het was, en toch werd hij krijtwit op het zien van de dreigende uitdrukking op het breede gelaat van den man daar vlak achter hem.

— Wie ben jij, en wat doe jij aan de machine van mylord? vroeg Henderson, onbeweeglijk als een rots.

De man hakkelde iets onverstaanbaars, keek schuw om zich heen, totdat een van de mechaniciens zei:

— Deze heer had een sleutel van de vliegloods, vriend! Hij zei dat Lord Aberdeen last had gegeven, de machine te onderzoeken en te beproeven!

— Welzoo, had Lord Aberdeen dat bevolen! hernam Henderson grimmig. Dan geef ik mijzelf het bevel, om dien gemeenen bedrieger, die zeker niet veel goeds in den zin had, neer te slaan!

Er kwam beweging in het machtige lichaam, een van de verschrikkelijke vuisten schoot uit, en de man met het krijtwitte gezicht, neergeveld als een os, rolde wel vijf, zes meters verder, en bleef roerloos liggen, geheel buiten westen, en in een toestand, die zijn onmiddellijke opneming in een gasthuis noodzakelijk maakte. Henderson bleek hem op zulk een vreeselijke wijze te hebben geraakt, dat het weken duurde voor de man weer kon spreken, daar zijn kaak in het ongeerde was geraakt.

Dit alles had zich zoo bliksemsnel afgespeeld, dat er nauwelijks een handjevol nieuwsgierigen getuige was van het voorval. Het waren meeren-deels chauffeurs, eenige mechaniciens, een paar vliegtuigbestuurders, die wachtten op het oogenblik van vertrek van hun machine, en een half dozijn bezoekers, die waren aangetrokken door

de sierlijke gratie van de hun nog onbekende machine.

Zonder een woord te verliezen liep Henderson om het toestel heen, lichtte het bij het staartgedeelte op, en beval met zijn krachtig stem:

— Ga uit den weg, jullie leegloopers! Is dat de manier waarop hier de toestellen bewaard worden?

Brand hielp hem, en de twee mannen rolden met gemak de machine weer een eind achteruit, tot voor de wijdgeopende deur van de plaatijzeren loods, waar op de sleutel nog stak.

De zwaargewonde kerel was weggedragen, men begreep dat men hier met een brutale diefstal te doen moest hebben, maar Henderson en Brand dachten aan heel andere dingen.

Waar was Raffles? Hoe kwam het dat hij niet hier was? Hoe was het mogelijk dat de sleutel uit zijn zak op dat slot was terechtgekomen?

Brand was de garage rondgegaan, met gebalde vuisten, de lippen op elkaar geperst, en nu zeide hij op gedempten toon tot Henderson, die volstrekt niet begreep wat hij er van moest denken:

— Er is blijkbaar iets heel ernstigs gebeurd, James! Een voorgevoel zegt mij, dat Lupin hier achter zit! Als mylord hier was, op het vliegveld, zou hij heel zeker niet hebben toegelaten, dat men zoo met zijn kostbare machine omsprong! Als dat kon gebeuren, dan bewijst dat, dat hij er niet is — en als hij er niet is — dan — dan...

Brand kon niet eindigen, want de gedachte aan wat misschien het lot van Raffles kon zijn, deed hem wankelen, en sloeg hem met stomheid. Hij wist zich echter spoedig te herstellen, en hernam:

— Wacht hier even — ik ga met den portier spreken, en als het moet met den chef! Er moet toch iets zijn voorgevallen, dat door anderen gezien is!

En zonder antwoord af te wachten vloog hij naar den uitgang, en sprak met den portier, maar die had niets gezien, niets gehoord. Ook de chef, zeer verwonderd over het voorgevallene, kon hem geen inlichtingen geven. Brand ondervroeg nog anderen, en keerde toen terneergeslagen terug naar de loods, maar hij verhaastte zijn schreden, toen Henderson, die in gesprek was met een oud, gebogen mannetje, hem driftig wenkte om wat haast te maken.

— Deze man kan u iets mededeelen, mijnheer Brand! riep hij al uit de verte. U herkent hem zeker well!

Ja, Brand herkende hem! Het was een heel oud mannetje, hetwelk zijn baantje als tuinman hier op het vliegveld te danken had aan Lord Aberdeen, die hem bovendien een jaargeld deed

uitbetalen. Het was een van die oude lieden, dit het in een klein huisje niet zouden uithouden en die altijd tusschen het struikgewas en de boomen, het gras en de bloemen moeten zijn. Hij zorgde met een paar andere tuinlieden voor het onderhoud van de bloemperken voor het groote restaurant, voor het behoorlijk gesnoeid houden van de olmen, het maaien van het gras op de startplaats, en alle andere werkzaamheden.

— Heb jij soms iets gezien, vriend, begon Brand met een bevende stem.

— Dat geloof ik haast wel, mijnheer! begon het mannetje, dat al ver over de tachtig jaar was, met zijn krakend stemmetje en zijn pet in zijn vuisten geklemd. Ik was daar aan het werk midden in de struiken, en toen zag ik iemand in de loods loopen, die aan Lord Aberdeen toebehoort, juist alsof hij dronken was en ik kon mij niet begrijpen dat het mylord zelf was, en ik wilde net te voorschijn komen, toen ik hem zag vallen, en vier of vijf mannen liepen op hem toe, en namen hem op. Ik dachte dat zij den hoofduitgang zouden uitgaan, of hem naar het kleine hospitaal zouden dragen naast het restaurant, maar inplaats daarvan drongen ze zoo maar dwars door de heg heen, waar ik later een groot gat vond, en ik was zeker geen twee meters van hen af, ik was bang, dat beken ik U eerlijk, en ik hield me stil, en ik hoorde er een zeggen:

— Wat voorzichtig met hem! Hij is misschien goud waard — net zooveel goud als hij weegt! En nu als de bliksem naar de boot! Wij moeten nog voor middernacht aan de overzij zijn!

Brand was heftig beginnen te sidderen, maar hij liet den man ternauwernood uitspreken, drukte hem een goudstukje in de hand, greep Henderson bij zijn mouw en zeide heesch:

— Kom mede! Het is zooals ik gevreesd heb — het lidteeken heeft mylord nogmaals verraden, James!

— Wat bedoelen zij met de overzijde, mijnheer Brand, vroeg Henderson, die zoo bleek was als een laken.

— Dat kan alleen maar de Fransche kust geweest zijn, James. Vooruit! Wij hebben geen te verliezen!

Hij wendde zich nog eens om en schreeuwde naar het oude kereltje:

— Hoe laat gebeurde dat alles, vriend!

— Het was heel zeker nog geen drie uur, mijnheer!

Brand balde de vuisten — het was nu bijna zes! Dat wil zeggen dat de schurken met den bewusteloos gemaakten Raffles reeds van Dover vertrokken moesten zijn, en wie weet waarheen!

En het ergste was dat binnen twee uren de

duisternis reeds zou gevallen zijn! En toch begreep hij, te moeten handelen, wilde hij niet gek worden. Er moest tot iederen prijs iets gedaan worden. De twee mannen snelden dus zoo vlug zij maar konden op de machine toe, na de loodsdeuren te hebben gesloten, sprongen er in, bevonden tot hun onuitsprekelijke verlichting, dat er niets was bedorven aan de machine, en een paar seconden later verliet de Typhoon den bodem, beschreef een paar groote kringen, en koerste onmiddellijk zuidwaarts.

Brand had achter de stuurinrichting plaatsgenomen, en van wraakgedachten vervuld begon Henderson alle geweren te laden, die hem maar onder het bereik van zijn handen kwamen, terwijl zijn dikke, gespierde vingers trilden van woede en onrust. Brand liet Londen links liggen en zette regelrecht koers naar Dover, en hij bereikte deze havenplaats nog geen half uur later.

En onmiddellijk voerde hij de snelheid van de machine nog wat op, en begon aan de moeilijke taak, het Kanaal af te zoeken.

Hij wist volstrekt niet wat het voornemen was van Lupin — want dat deze de ontvoerder moest zijn, daaraan twijfelde Brand geen seconde — en waarheen hij zijn slachtoffer zou voeren. Het kon evengoed Duinkerken zijn als Brest! Daarbij moest hij tamelijk laag dalen, want het kon wel een kleine motorboot zijn, waarvan Lupin en zijn mannen zich ditmaal bedienden. En zijn wanhoop steeg met iedere minuut, want de zon had nog slechts een korte baan af te leggen, en dan zou zij de kim raken, er achter verdwijnen, en dan zou het nog moeilijker zijn, het kleine scheepje terug te vinden, hetwelk Raffles met zich meevoerde.

En hoe moest men het herkennen? Waardoor zou het zich onderscheiden van andere vaartuigen?

Reeds was Brand een paar malen over een schip heengevlogen dat hem verdacht voorkwam, totdat hij eindelijk een kleine vlag ontdekte, met een paar bekende firmaletters erop, en Fransche matrozen op het voordek. Hij had schepen gezien van de Batavierlijn, van de Maatschappij Zeeland, van booten die op Hamburg en Bremen varen, op Bergen, maar ook op Calais, maar een vlugge motorboot had hij nog niet ontdekt — en daar verdween de zon reeds achter de kim, en een gevoel van vertwijfeling begon zich van hem meester te maken. Maar hij gaf het niet op, bleef steeds rondcirkelen, ook toen het duister was geworden, daalde nog lager — maar eensklaps slaakte hij een kreet, want Henderson, zonder hem te waarschuwen, had het krachtige zoeklicht in werking gesteld, en juist op dat oogenblik dat een felle lichtbundel over de gol-

ven streek, ving die als het ware in haar greep een klein, tamelijk laag op het water liggend vaartuig, witgeschilderd, een motorboot van omstreeks vijftig ton, die zoo snel mogelijk koers zette naar de Fransche kust, en op dat tijdstip omstreeks twintig mijlen van Cherbourg verwijderd kon zijn. Zelfs met het bloote oog kon Brand op het dek heel duidelijk drie of vier mannen heen en weer zien loopen, die blijkbaar zeer opgewonden waren, en onmiddellijk schoot hij omlaag als een havik op zijn prooi, matigde aanzienlijk de vaart, vergezelde als het ware dat kleine schip op een hoogte van nauwelijks tachtig meter. Zoo sterk was het zoeklicht, dat alle bijzonderheden daarbeneden zich duidelijk afteekenden, het sneeuw witte kielzog van de voortsnellende motorboot, de haastig heen en weer loopende mannen, de opgeschoten kabels, de ronde glinsterende vensters van den koekoek, de roerganger, onbeweeglijk achter zijn stuurrad — alles!

En in dat melk witte licht verschenen eensklaps nog drie mannen — de middelste had zijn handen op den rug, en die waren blijkbaar gebonden. De twee anderen hielden hem stevig vast, en een hunner hield een zwart ding in de hand, dat gericht was op de borst van den middelsten man, en keek oogknipperend omhoog, en scheen een dreigende beweging te maken.

Brand werd doodsbleek en gaf een luiden schreeuw, want die gebonden man moest Raffles zijn, en hij werd met den dood bedreigd!

Op hetzelfde oogenblik kraakte er iets achter zijn rug, als een korte zweeps slag — hij zag vlug om, en hij zag hoe Henderson juist zijn geweer herlaadde. Toen keek hij naar beneden — het zwarte ding was weg, en de man die het had vastgehouden lag plat voorover op het dek! Een ander kwam toesnellen, maar eensklaps rukte de gebonden man zich los, en wipte vlug als een brasem over boord, met gebonden handen en al, en dook onder water! Nogmaals vuurde Henderson, de roerganger, in den schouder getroffen, stortte voorover, het vaartuig zwenkte even af, geraakte buiten den lichtbundel, kwam er een eind verder weer in terug, Brand liet de machine nog meer dalen, tot op nauwelijks vijf meter van het water, en toen zij vlak over de witte motorboot heenstreek, was het alsof zij plotseling van een zwaar gewicht bevrijd werd — Henderson had zich buiten boord gewerkt, en was als een bom temidden van de ontstelde boosdoeners gevallen, waarvan er reeds twee buiten gevecht waren besteld.

Zijn verschrikkelijke vuisten velden er nog twee, voor die goed en wel begrepen wat er geschiedde, hij zag er een over boord springen,

die den strijd blijkbaar opgaf, en daarmee was de partij uitgespeeld — want er waren geen spelers meer aan de andere zijde.

Henderson had de machine onmiddellijk stopgezet, de boot dreef stuurloos rond, en hij tuurde met kloppend hart uit over de golven, totdat hij het hoofd zag van Raffles en een stem hoorde die schreeuwde:

— Als je kunt, James, kom mij dan maar eens helpen — en neem je mes mede! Ik houd mij nog altijd alleen met mijn beenen drijvende!

Zonder zich een seconde te bedenken, met zijn geopend zakmes tusschen de tanden, sprong Henderson over boord, bereikte met een paar krachtige slagen den stoutmoedigen zwemmer, en met een enkelen jaap sneed hij de touwen door, die de armen van Raffles gevangen hielden. Het was alsof de vliegmaschine hierop gewacht had, want onmiddellijk daarna streek de Typhoon neder op de golven en zonder dat een lid van de tegenpartij er zich tegen kon verzet-

ten, zwommen Henderson en Raffles op de machine toe, klauterden aan boord, wrongen hun druipende kleederen uit en heschen zich in de cabine.

En in de stilte van den nacht hoorden zij op eenigen afstand weer het snelle puffen van een motor.

— De man die overboord sprong is zeker teruggekeerd! schreeuwde Henderson. Mijnheer Brand, ontsteek vlug het zoeklicht weer!

— Dat poog ik al, James, riep Brand terug, maar het lukt niet! Er is zeker door den schok op het water iets gebroken!

— Laat hem maar gaan, wie het ook is, Brand! zeide Raffles gelaten. Want in deze duisternis kunnen wij toch niets zien, er is geen maan, en het is een donkere lucht. Ik ben er al meer dan tevreden mee, dat jullie mij het leven hebt gered — want ik wil je wel bekennen dat ik er leelijk aan toe ben geweest!

De volgende aflevering bevat:

DE VROUW IN HET ZWART

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885